Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr aventurile celor mai celebri detectivi, redate într'o formă captivantă

PRIMELE NUMERE SUNT INTITULATE:

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul căpitanului Garre
4. Spectrul răzbunător
5. Cursa morții
6. Enigma capului tăiat

NUMAI LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1 - 15, din

FEMEI CELEBRE

plătind numai Lei 7. în loc de Lei 10

detectivul

săptămânal

MISTERUL RAPIDULUI 115

No 2

LEI 5

DETECTIVUL SAPTAMANAL

MISTERUL RAPIDULUI 115

de **André Charpennier**

CAP. 1

Un tren dispărut

— Allo... Ce, te-ai îmbătat, domnule?... Ce-mi tot îndrugi acolo?... Că trenul 115 n'a sosit?... A avut vreo pană, pe undeva, poate?... Nu?... Vasăzică, imposibil! Ce, îţi arde de glumă dumitale?... Un tren nu se bagă pe mâneca hainei ca oglinda de scamator! Ţine-ţi firea şi ascultă-mă... Să suni imediat la staţiile intermediare şi cu siguranţă că vei afla ce s'a întâmplat.. Zici că le-ai chemat? Mai cheamă odată şi telefonează-mi iar, peste zece minute... Să vezi cum o să se deslege enigma... Pun prinsoare că e vreun mic accident; vreun piston stricat, sau ştiu eu ce, a făcut să se oprească rapidul pe undeva, pe la Hult sau Magnein... unde sunt două linii de garaj importante.

Şi James Riahmtor, directorul companiei drumurilor de fier din Ohio, unul din regii căilor ferate din Statele Unite, agăţă receptorul, râzând.

Secretarul său, căruia nu i se mai întâmplase să-şi vadă şeful râzând cu hohote, holbă ochii, oarecum speriat.

James Riahmtor, trântit în fotoliu, vorbea singur despre extravaganta comunicare telefonică ce-i făcuse.

— Ce poveste absurdă!... Ce impiegaţi fără de bun simţ! Să-mi îndruge ei astfel de braşoave!... Aş pune rămăşag că, până acum, nici n'au făcut cercetări... Au dat crezare cine ştie cărei palavre, şi nici n'au controlat... Am să-i scutur zdravăn pe inspectorii mei... Câtă neglijenţă! E ceva nemaipomenit.

Luă havana de pe scrumieră şi începu s'o morfolească între dinţi, cum făcea ori de câte ori treburile nu-i mergeau pe plac.

— Un rapid pierdut!... Ha... dobitocule! îşi zicea directorul. Ce mai farsă!... Un tren dispărut!... Ha, ha!

Soneria telefonului ţârâi iar.

Nervos, James Riahmtor luă receptorul.

— Allo? întrebă cu glas morocănos.

Şi, cu sprâncenele încruntate, ascultă.

Dar întrerupse chiar dela primele cuvinte pe cel ce vorbea la capătul firului.

— Hei? Ce?... Nu s'a isprăvit cu gluma? Aţi comunicat cu toate staţiile... Da... şi nu ştie niciunul ceva despre rapidul 115?... Atunci, după dumneata, s'a volatilizat. Una, două, trei, hop! şi scamatorul a înghiţit ghiuleaua! Aş vrea să ştiu, domnule Schwartz, eşti în toate minţile? Nu-ţi dai seamă că-mi torni niste năzbâtii?... Cum spui? Allo? Nu înţelegi nimic?... Şi ai vrea ca eu, dela trei sute de kilometri de biroul dumitale, să te lămuresc? Credeam că personalul pe care-l plătesc să lucreze, e la înălţimea atribuţiunilor sale.

Directorul strânse pumnii, mototolind hârtiile ce-i erau la îndemână pe masă; apoi, pe un ton ironic, dar şi furios, reluă

— Ca să ne rezumăm: după dumneata, rapidul 115 plecat azi noapte, la unsprezece, din Cincinnati pentru Talheguat, a dispărut misterios între staţiile Walling şi Morëette, depărtate una de alta cu o sută optzeci de kilometri? Ca fapt divers, zău aşa, domnule

Schwartz, e nostim!... Dar când mă gândesc că pân'acum eu te consideram pe dumneata drept unul dintre cei mai pricepuți tehnicieni!... Allo!... Și n'ai descoperit nimic, absolut nimic! Allo!... Admiți dumneata așa, ca o întâmplare banală, că o garnitură de tren s'a putut subtiliza? Spui că ești încremenit, înebunit!... Se și vede... Allo! Pun să mi se pregătească un tren special și vin acolo să văd... Allo?... Continuați investigațiile, cu metodă... Nu vă e permis să vă pierdeți capul...

Presimțind ordinul pe care avea să i-l dea stăpânu-său, secretarul și anunțase serviciile gării New-York să prepare un tren special pentru Walling.

— O locomotivă din cele sub presiune e la ordinele dumneavoastră, domnule, zise el. Mi s'a anunțat că peste douăzeci de minute o să puteți porni din New-York.

— Bine, răspunse directorul companiilor drumurilor de fier din Ohio. Cred că mă înapoiez chiar la noapte.

In vagonul ce-l ducea, peste câteva minute, James Riahmtor bombănea, absorbit de gândurile cele mai contrazicătoare:

— Dar asta întrece orice margine! Un tren de paisprezece vagoane dispare într'o noapte ca un clăbuc de fum, cu locomotiva lui de optzeci de tone cu tot, tenderul și două furgoane! Am impresia că visez.

Și, cu toate acestea, afirmațiile șefului stației, Walling, unul dintre subordonații lui cei mai pricepuți, îl turburaseră foarte.

Trenul special fu silit să stopeze la o bifurcație a liniei. Prin geamul compartimentului său, James Riahmtor zări cum impiegații de mișcare parcurgeau, avizi, știrile din ziare.

Chemă pe unul dintr'înșii:

— Ei, ce citiți acolo? Nu cumva faimoasa știre s'a și împrăștiat?

Un om se desprinse din grup; recunoscuse pe „marele patron", unul dintre „businessmenii" cei mai populari din America. Respectuos, îi întinse foaia.

— Da, domnule director general, scrie despre asta, dar fără precizări. Toți cred că e o păcăleală.

Directorul companiei luă ziarul, un cotidian dela amiază, ce apărea prin partea locului, și citi informația scrisă într'o formă umoristică.

Știrea era așa de extraordinară că fusese redată în termeni dintr'aceia pe cari ziariștii îi întrebuințează, de obiceiu, când au de anunțat apariția pe undeva, în vreo mare depărtare, a unui balaur sau a vasului-fantomă. Dată ca o păcăleală, după cum se cădea, putea să fie desmințită de-a doua zi chiar fără să surprindă pe cititor. Fusese plasată la „Ultima oră" sub titlul:

Un tren rămas în pană

Cincinnati, ora 9 dimineața. — „Circulă svonul că rapidul 115, plecat aseară din Cincinnati, n'a ajuns încă la destinație, adică la Talheguat, unde, ca de obiceiu, era așteptat la cinci dimineața. Lipsa de amănunte asupra cauzei acestei întârzieri a dat naștere la svonuri din cele mai fanteziste, după cari convoiul s'ar fi pierdut pe drum.

„Informațiunile așteptate vor avea de sigur darul să liniștească pe rudele îngrijorate ale călătorilor din trenul în chestiune. Nu poate fi vorba decât despre un banal accident, întâmplat în sectorul de cale ferată situat în câmpiile pustii ale Morëettei".

— Evident, e o glumă! își zise James Riahmtor, aşvârlind ziarul pe pernele compartimentului.

Dar îi era grabă să ajungă la Walling, spre a cunoaşte pricinile întârzierii.

La gara din Walling, nebunie. Telefonul nu mai contenea.

Sosirea lui James Riahmtor spori turburarea generală. Directorul companiei dădu buzna în biroul subalternilor săi şi li se adresă cu brutalitatea-i obişnuită:

— Aşa dar? Sper că ştii acum unde se găseşte rapidul 115? Un tren nu se rătăceşte ca un portofel! S'a isprăvit cu farsa, nu e aşa?

Şeful gării, d. Schwartz, cu fruntea plină de sudoare, răspunse, plecând capul:

— Imposibil să găsim trenul, domnule director general, imposibil... Îţi vine nebunia, e nemai auzit, de necrezut!

Directorul general îşi stăpâni cu greu furia ce-i înăbuşea cuvintele în gâtlej.

In acelaşi moment, intră în birou un bărbat înalt, uscăţiv, în cap cu şapcă prăfuită, strâns într'un impermeabil.

Schwartz îl prezentă directorului general.

— Inspectorul John Law, ce ne-a fost trimis azi dimineaţă de poliţia din Cincinnati şi care a şi început să ancheteze.

James Riahmtor întrebă pe noul sosit:

— Care e dar părerea dumitale, domnule Law?

Poliţistul schiţă o mutră de om foarte contrariat.

— Am fost, spuse el, cu maşina pe tot lungul căii ferate până la Morëette...

— Şi?

— Nimic. Nicio urmă de rapid.

— Cum? Nicio ipoteză?

— O astfel de situaţie nu sufere ipoteze... E ceva ce întrece înţelegerea omenească... Rătăcim în misterul cel mai obscur.

— Raţiunea nu îngăduie raptul unui tren... Această dispariţie e ceva fantastic.

— Tocmai. Eu spun că e supranaturală.

— Un poliţist ca dumneata, dintre cei mai buni, n'a putut să culeagă cel puţin indicii în stare să ne dea o părere, măcar aproximativă? se miră Riahmtor.

— Nu pot să vă amăgesc... Pân'acum plutesc în incoherenţă şi neverosimil... Să aşteptăm... Timpul, unit cu neprevăzutul, e unul din cei mai buni colaboratori ai poliţiei. De altminteri, ca ca şi dumneavoastră, mi-am luat toate informaţiile necesare staţiei.

— Domnule Schwartz, voiu avea a-ţi pune diverse întrebări.

— La dispoziţia d-voastră.

John Law, care nu-şi pierduse calmul şi care privea toate cu răceală, se aşeză într'unul din largile fotolii de piele, de lângă birou. James Riahmtor făcu la fel.

— Pe când eu cercetam pe linie, ce măsuri ai luat d-ta? se interesă poliţistul.

— Din jumătate în jumătate de ceas, am trimis pe tot parcursul rapidului 115, mai multe maşini din cele mai bune, cu însărcinarea de a inspecta linia şi împrejurimile... Nu mi s'a semnalat nimic anormal; nu s'a constatat niciun accident; şinele sunt intacte, iar acele şi semnalele funcţionează toate normal... de altminteri, dela trei şi patruzeci de dimineaţa, când am văzut cu ochii mei trecând rapidul 115, i-au urmat alte patru trenuri, trei exprese şi un personal, cari, acelea, au ajuns toate la destinaţie şi nimic suspect nu s'a observat în timpul mersului.

— Rapidul 115 n'a ajuns la Morëette, nu-i aşa?

— Nu! E aşteptat încă.

— Deci, cu toată certitudinea, trenul a dispărut între Walling şi Morëette... Abracadabranta întâmplare s'a produs în timpul acestui parcurs de o sută optzeci de kilometri... Spune-mi acum, domnule Schwartz, n'ai niscaiva nume de-ale călătorilor din acel tren-fantomă?

Şeful gării frunzări printre hârtiile risipite pe masă.

— Da, câţiva, probabil principalii... — Rude neliniştite că nu îşi văd pe-ai lor sosind cu trenul anunţat, mi-au telefonat... Unii dintr'înşii au alergat după ştiri, venind chiar pân' aici...

— Citeşte-mi, te rog, ce scrie în lista aceea.

— Mai întâi miss Gladys Maderson...

James Riahmtor se cutremură:

— Gladys Maderson, fata celebrului miliardar din Chicago, cel mai mare negustor de cauciuc din lume? Drace!

— După cât am aflat, această tânără plecase însoţită de-o servitoare, spre a petrece câteva zile la mătuşă-sa, care are o proprietate în Morëette.

John Law încruntă sprâncenele, într'o atenţie şi mai încordată, dar nu lăsă să i se vadă simţimântul lăuntric ce-l agita.

Şeful gării urmă:

— Miss Gladys Maderson călătorea în vagon-salon.

Apoi, fără a se opri mai mult la călătoarea aceasta, înşiră alte nume.

— Câţi călători în total?

— După primele indicaţii ce mi s'au cablat, vreo sută, şi toţi unul şi unul... Rapidul 115 stă în fruntea trenurilor noastre de lux, cel mai bine amenajat, cel mai confortabil.

Directorul general al companiei scăpă un suspin:

— Vai! Şi unde-o fi acum? Unde?

Schwartz reluă repede:

— A, uitasem... Un amănunt ce poate să aibă importanţă... E vorba de conţinutul celor două vagoane-furgoane.

— Vroiam tocmai să te întreb despre asta.

— Aşa... Rapidul 115 mai transporta, pe lângă bagajele obişnuite, şi pe contul marilor turnători din Morëette ale d-lor Litone şi Marx, o încărcătură preţioasă de-o considerabilă valoare.

Înălţându-se pe scaun, detectivul ciuli urechea:

Schwartz preciză:

— După comunicările telefonice ale acestor industriaşi, cari sunt foarte neliniştiţi, încărcătura cuprindea două lădiţe nituite, conţinând: una două sute kilograme de platină...

— Hei! exclamă James Riahmtor.

— ...cari, după cursul zilei, fac cam optsprezece milioane de franci! interveni poliţistul... Şi în cealaltă lădiţă?

— O sută kilograme de aur fin.

— O bagatelă de-un milion şi jumătate... In total, aproape douăzeci de milioane!... Foarte interesante, domnule Schwartz, cele ce ne spuseşi d-ta, făcu poliţistul, care-şi însemnase totul pe un carneţel ce şi-l scosese din impermeabil.

— Aceste amănunte par să vă intereseze? spuse James Riahmtor.

— Puţin, răspunse evasiv detectivul.

Apoi, se adresă directorului general al companiei:

— Dumneavoastră, ca om de lume, domnule, şi care ştiţi ce se petrece în înalta societate, n'aţi vrea să-mi spuneţi, dacă e ade-

vărat, după cum circulă svonul, că mis Gladys Maderson e logodită?

— Nimic mai exact, într'adevăr. Logodna ei cu Charles Tismes, fiul bancherului, era ca şi oficială.

— Perfect.

Doi lucrători deteră năvală în birou. Unul dintr'înşii gâfâi:

— In vestiarul depoului de maşini au fost găsiţi închişi, mecanicul şi fochistul rapidului 115!

CAP. 2

Primele investigaţii.

Rapidul 115, format la Cincinnati, n'avea decât zece minute de oprire la Walling. Prin ce împrejurări straniî mecanicul şi fochistul se aflau închişi în localul depoului? Foarte intrigat, inspectorul John Law era grăbit s'o afle. Însoţit de directorul companiei şi de şeful gării, se duse la locul indicat.

Mecanicul şi fochistul, desbrăcaţi aproape până la piele, zăceau la pământ, cu legături pe ochi, căluş în gură, braţele şi picioarele legate fedeleş.

Fură deslegaţi. Erau pe jumătate leşinaţi şi, abia după multe şi grele silinţi, putură să răsufle şi să-şi vină în fire.

Schwartz se adresă mecanicului, pe care-l cunoştea:

— Spune, Evans, ce ţi s'a întâmplat?

Omul dete de mai multe ori din cap, ca spre a goni o vedenie de vis rău, roti priviri rătăcite în juru-i şi bâlbâi câteva cuvinte neînţelese.

Cât despre tovarăş, acesta încă nu-şi redobândise cunoştinţa. Li se deteră băuturi întăritoare.

După aceea, zorit cu întrebările, Evans vorbi:

— O, ce blestemăţie!... Sunt încă aiurit... Uite... Fred, fochistul, şi cu mine, făcusem cu bine, întâia parte a călătoriei Cincinnati—Walling... După cum prevede itinerariul, opream în gara aceasta la unu şi treizeci de dimineaţă... Era o noapte neagră, şi pe deasupra o ceaţă...

— Noapte bine aleasă, remarcă John Law.

— Oh, da, prielnică pentru toate relele! Chestia s'a întâmplat în cele zece minute de oprire în staţie. Şeful trenului supraveghea încărcătura unui sac poştal... Deodată, trei indivizi mascaţi, răsăriţi nu ştiu de unde, se repeziră asupră-ne şi, cu revolverul în mână, ne prinseră între ei. „Nicio vorbă — spuse unul — sau sunteţi morţi. Urmaţi-ne fără împotrivire!". Fred, care se folosea de oprire ca să înbuce ceva, scăpă din mâini cârnatul şi codrul de pâine şi făcu un grabnic „Sus mâinile!". Eu spălam un geam şi rămăsei nemişcat. „Inainte! Grăbiţi pasul!" ordonă cel care trebue să fi fost şeful. Coborîrăm de pe maşină câte cinci... La acea extremitate a peronului nu se găsea niciun impiegat, ca să ne sară în ajutor... Să fi chemat, era primejdie: browningurile erau aţintite asupra noastră. Găligani, cari trebue să fi cunoscut bine colţurile şi colţuleţele gării, ne împinseră pe un drum pustiu, spre locul unde ne-aţi găsit... Aci ne desbrăcară de hainele de lucru şi doi dintre ei se îmbrăcară cu ele la iuţeală. Imi ziceam: „Cele zece minute au să treacă; dacă n'o pleca trenul, se va produce nelinişte... O să se dea alarma..." Dar ticăloşii combinaseră scena minut cu minut... Cel ce comanda îşi consulta cronometrul necontenit... Ne aruncară cu bratalitate la pământ, aducându-ne în halul

în care ne vedeţi... Inainte de a-mi pierde cunoştinţa, auzii pe şef poruncind: „Şi acum, săriţi pe locomotivă... până la plecare nu mai sunt decât patruzeci de secunde... Paşol!". Asta-i..

E lesne de înţeles interesul cu care fu urmărită povestirea.

John Law îşi strângea, nervos, bărbia între degete.

— Mulţi călători s'au urcat de aci în rapid?

— Nu s'au dat decât şapte bilete.

In acel moment, atenţia tuturor se 'ndreptă spre un impiegat care veni să anunţe lui James Riahmtor că sosise mister Edmond Maderson şi că dorea să-i vorbească.

— E tatăl lui miss Gladys, una din călătoarele dispărute, despre care vorbeam adineauri, spuse directorul companiei din Ohio, adresându-se poliţistului. Poate că ţi-ar fi de folos să-l vezi. Dacă crezi, n'ai decât să vii cu mine.

Detectivul primi. Această întrevedere putea să-i aducă indicii preţioase.

„Businessmanul" era în prada celei mai vii emoţii de când il lovise vestea fantastică a dispariţiei rapidului. Venise ca fulgerul, cu maşina lui de patruzeci de cai putere, parcurcând distanţa care-l despărţea de Welling, cu viteză de o sută de kilometri pe oră.

Apucă brusc pe James Riahmtor de pulpana sacoului:

— Ce noutăţi aveţi? De sigur că nu e adevărat!... Fata mea, micuţa mea dragă Gladys. Nu-i aşa, aţi regăsit-o?... Când am aflat, fu ca o lovitură de trăsnet. Credeam că mi se ascunde adevărul... M'am gândit numaidecât la o catastrofă... căci, în sfârşit, versiunea care circulă e de necrezut... Ar fi caraghios, dacă n'ar fi groaznic de tragic...

Nenorocitul părinte, care-şi adora fata, plângea cu hohote, pierdut, tot căutând o speranţă în ochii celor ce-l înconjurau.

Il însoţea un tânăr blond, de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu foarte multă eleganţă, şi care se jelea şi el. Mister Edmond Maderson care, în turburarea lui, uitase să-l recomande, repară însfârşit această omisiune:

— Mister Charles Tismes, fiul bancherului... logodnicul fiicei mele...

Tânărul se înclină.

Cu o volubilitate ce denota că mister Maderson, un bărbat care îşi păstra veşnic calmul, fusese în sfârşit scos din sărite, dânsul urmă:

— Şi când mă gândesc că fata nu era să plece aseară! Se hotărîse să nu ia trenul decât astăzi... Iată cum întâmplarea a lucrat împotriva noastră.

John Law, pe care aceste cuvinte îl intrigaseră cu deosebire, făcu câţiva paşi înainte.

— Sunt trimis de districtul poliţienesc din Chicago să fac ancheta, domnule, spuse, salutând pe miliardar. Aceasta îmi permite să iau parte la convorbire... Ce aflăm dela dumneavoastră e destul de ciudat... Miss Gladys Maderson n'avea de gând să plece cu trenul de ieri, ziceţi?

— Intocmai. Chiar că a trebuit să-şi facă bagajele în grabă.

— Din ce cauză această schimbare a hotărîrii sale?

— Un telefon dela mătuşă-sa din Morëette, la care se ducea să se odihnească vreo câteva zile.

— Plecarea asta timpurie a fost într'adevăr, deplorabilă, spuse poliţistul, căzând pe gânduri.

Printr'o serie de întrebări precipitate, mister Maderson îl smulse din preocupările sale:

— Atunci, domnule Law, im-

presiile d-voastră cari sunt? Afacere mai uimitoare şi mai de necrezut ca aceasta, nu cred să fi fost supusă perspicacităţii dumneavoastră vreodată!

— Mărturisesc că afacerea asta nu e banală de pe fel; iese din rândul evenimentelor obişnuite.

— Aveţi vreo ideie ceva?.. In definitiv, ce-a devenit rapidul 115?

— Sunt şi eu redus, ca şi dumneavoastră, la ipoteze, căci fenomenul e atât de uimitor, atât de uluitor, încât nu pot să trag nicio deducţie folositoare... Să avem răbdare...

Lucrătorii liniei, însărcinaţi cu o minuţioasă inspecţie a şinelor, a terasamentului şi a traverselor de pe linie, se întorceau acum din revizie, spre a raporta.

Cercetările nu le fuseseră zadarnice. Cam la optzeci de kilometri de gara Walling, echipa descoperise, agăţată de ghimpii unui mărăcine de pe marginea liniei, o fâşie de eşarfă.

Nici n'apucă să zărească bine bucăţica de stofă, că mister Maderson dete un ţipăt.

— Este eşarfa fie-mei, a micuţei mele scumpe, Gladys! Şi ea unde e? Aţi găsit-o şi pe ea? Poate că e rănită!... Spuneţi-mi tot adevărul, voiu fi curajos, se ruga nenorocitul părinte, cu lacrimi în ochi.

Apucă, tremurând, ţesătura şi începu s'o sărute cu patimă.

Unul dintre lucrători explică:

— Un ceas am bătut noi împrejurimile ca să găsim mai mult. Mai încolo, până la vreo douăsute de metri, n'am mai dat decât de nişte cioburi de sticlă groasă; iată-le... Atâta tot.

John Law le luă şi le examină.

— Astea sunt nişte sfărâmături ale unui geam dela uşa unui vagon.

Consultat, James Riahmtor con-

firmă lucrul. Işi recunoscuse materialul.

— Şi fata? Biata mea fată! gemea miliardarul american.

— N'am găsit pe nimeni, niciun călător, repetă lucrătorul.

John Law îi puse o întrebare:

— In ce stare sunt şinele în locul acela?

— Tot aşa de netede şi de lucitoare ca peste tot; nicăieri vreo sdrelitură...

— Bizar!

Poliţistul rugă pe mister Maderson să fie bun să-i predea lui fâşia de stofă, o superbă eşarfă de batik, ale cărei destrămări arătau că persoana care-o purta n'o dăduse de bunăvoie.

Era mototolită, ca şi cum ar fi fost smulsă cu violenţă.

— Ce-aţi găsit nu e puţin lucru, spuse el, împăturind cu grijă bucata de stofă.

Mai adună şi bucăţelele de geam, pe cari le puse într'o cutioară ce i-o dete un impiegat, şi aşeză totul cu grijă în casa de bani a gării.

— Mi se pare, murmură el, că nu am pierdut ziua de-a surda.

Insă, la întrebările grăbite cu care-l sâcâiau toţi, nu răspunse decât printr'un zâmbet enigmatic.

— Vă jur că nu ştiu încă nimic, nimic, îi asigură el.

Expresul de Morëette, ce intra în gară, aduse o neprevăzută diversiune.

Din acest tren, printre alţi părinţi neliniştiţi, cari alergau după ştiri, coborî mătuşa lui miss Gladys, care se repezi la mister Maderson, prăpădită.

— Unde mi-e nepoata?... Nu vreau să cred ce mi s'a spus: că a plecat de-aseară cu rapidul acela...

Industriaşul dete din cap.

— Totuşi dumneata ar trebui să fii ultima persoană care să se îndoiască de aceasta, spuse el. In

urma telefonului ce i-ai dat d-ta ieri dimineaţă, şi-a modificat proiectul şi a luat trenul de seară, spre a veni la dumneata.

Mătuşa manifestă o vie mirare.

— Dar, Edmond, eu n'am telefonat de fel lui Gladys. N'o aşteptam decât cu trenul de astă-seară. Am aflat azi dimineaţă dela servitori, abia acum trei ceasuri, că nepoată-mea era printre călătorii rapidului dispărut... Îţi poţi închipui emoţia mea... Am pornit imediat încoace, cu întâiul tren, gândindu-mă că o să te găsesc, deoarece nu te-am văzut la Morëette.

Mister Edmond Maderson privea pe sora sa cu ochii măriţi de uimire. Fără a-i răspunde de-a dreptul, se 'ntoarse spre John Law, care nu pierduse nici o vorbă din cele ce fuseseră rostite.

— Asta le'ntrece pe toate, domnule Law, bâlbâi el... Imi vine nebunia!... Nu mai înţeleg nimic.

Şi-şi prinse capul între mâini.

Fără a-şi pierde calmul, poliţistul întrebă pe mătuşă:

— Prin urmare, nu dumneavoastră aţi telefonat lui miss Gladys Maderson, să ia trenul de seară?

— Firește că nu, făcu mătuşa, deprimată de această ştire.

Mister Maderson stărui:

— Insă după ce-a vorbit Gladys chiar eu am luat receptorul să-ţi recomand s'o îngrijeşti bine cât timp o sta la tine! Ţi-am recunoscut vocea foarte bine... Nici Gladys, nici eu nu ne-am putut înşela.

— Iţi jur, Edmond, că n'am telefonat, afirmă mătuşa cu tărie.

— Iată ceva care complică afacerea în chip ciudat, zise James Riahmtor, care-şi plimba privirea pătrunzătoare dela mister Maderson la soră-sa.

Charles Tismes, logodnicul lui Gladys, sta martor mut al acestor scene succesive. Părea profund covârşit de nenorocirea ce-l lovise

Din când în când, îşi apăsa mâna pe umărul bogatului industriaş ca spre a-i aminti că-i împărtăşeşte întristarea şi a-l încredinţa de întregu-i devotament în această dureroasă împrejurare.

Sosirea unui nou personaj, în raglan cenuşiu, îl smulse, însă, brusc din atitudinea-i jalnică.

Arătă lui mister Maderson pe omul care înainta spre ei:

— Iată pe William Moore! Ce l-o fi adus prin meleagurile astea? Poate că nu mă credea lângă dumneata? E foarte straniu!

William Moore, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu faţa aspră, ochi negri sub nişte sprâncene stufoase, fusese, mai înainte de alegerea făcută în persoana lui Charles Tismes, pretendent la mâna lui miss Gladys. Relaţiunile dintre cei doi vechi rivali erau destul de reci.

Willam Moore se apropiă de grupul de persoane ce înconjura pe mister Maderson.

Charles Tismes aruncă vechiului său rival o privire aspră, pe care acesta se făcu că n'o observă.

— Domnule Maderson, zise William Moore, înclinându-se, am aflat teribila ştire acum un ceas şi am dat fuga încoace... Mă pun cu totul la dispoziţia dumneavoastră, dacă s'ar întâmpla să aveţi nevoie de concursul meu.

Fără să refuze categoric oferta ce-i se făcea, industriaşul n'o primi decât cu rezervă.

— Iţi mulţumesc, domnule, dar sper că graţie cercetărilor ce-au şi început, o să ne trezim curând din acest vis groaznic.

Cu toate acestea, William Moore rămase locului, căutând să se intereseze în ce stare se găseşte ancheta, informându-se cu curiozitate de cele mai noui amănunte ale afacerii.

Charles Tismes, pe care prezenţa fostului pretendent îl plic-

tisea vizibil, luă de-o parte pe detectivul John Law.

— Nu e aşa că cunoaşteţi pe omul care se interesează cu atâta stăruinţă de cercetările întreprinse? întrebă el, arătând pe noul venit.

Poliţistul răspunse evasiv:

— Ca toată lumea de aici, ştiu şi eu că e William Moore, fiul marelui cerealist din Chicago, un emerit sportsman... Într'un cuvânt, o personalitate onorabilă.

Charley Tismes rânji:

— De sigur că foarte onorabil... Moralitate desăvârşită... Dar, în specie, trebue amintit un amănunt a cărui importanţa e de subliniat.

Detectivul aplecă urechea:

— Ce vreţi să ziceţi?

— O, nu insinuez nimic — reluă luă repede logodnicul lui Gladys Maderson, — dar, în sfârşit, e ştiut de toată lumea că William dorea să ia de soţie pe fiica domnului Maderson şi că a fost îndepărtat... Se zice că a rămas tare înciudat de aceasta şi că disperarea lui, departe de a se potoli cu timpul, a sporit până la ură, după cum au observat-o prea bine intimii lui.

— Înţeleg, zise John Law. Mulţumesc pentru aceste precizări.

— Sunt neplăceri sentimentale ce împing pe oameni la cele mai urâte fapte, apăsă Tismes.

Poliţistul clătină capul, ca spre a da de înţeles că a priceput ipoteza făcută de interlocutorul său.

In aceeaşi clipă William Moore, care descususe personalul spre a-şi da seamă de toate împrejurările ne mai auzitei întâmplări, se apropiă de poliţist şi-l întrebă:

— Care-i părerea d-tale, domnule Law? Iată un fapt care distruge toate ipotezele admisibile... E vreun element care ar putea îndruma cercetările într'o direcţie oarecare?

După câteva clipe de tăcere, detectivul rosti încet:

— Dar dumneavoastră, v'aţi făcut vreo părere?

Şi poliţistul îşi muşcă buzele, bănuitor. Dar William Moore răspunse alene:

— Eu sunt năucit... Personal n'am nicio impresie... Împărtăşesc emoţia tuturor. Dar să fiţi încredinţaţi că mă voiu sili să ajut poliţia din răsputeri.

— Imi place să cred, zise printre dinţi poliţistul. Apoi adăugă:

— Dac'ar fi numai pentru miss Gladys şi încă s'ar înţelege interesul dumneavoastră. V'a fost doar atât de scumpă această domnişoară.

William Moore, pe care această aluzie la ruperea logodnei lui cu fata lui mister Maderson ar fi trebuit să-l mişte, nici că clinti din sprinceană. Salută pe poliţist şi se depărtă.

Detectivul, frământat de sentimente felurite, îl urmări din ochi, întrebându-se dacă nu cumva omul acesta îi va da cheia enigmei.

In timpul scurtului dialog dintre poliţist şi William Moore, Charles Tismes se ţinuse într'adevăr de-o parte. Acum se apropiă de poliţist şi se informă pe un ton degajat:

— V'a dat informaţiuni interesante? Poate că i-ar fi fost cu putinţă.

— Dacă este vreun secret, o să trebuiască să mi-l împărtăşească, de voie sau de nevoie.

Şeful gării îi întrerupse.

— Domnule Law, spuse dânsul, dispunem de trei ore şi patruzeci de minute până la trecerea următorului expres. Am pus să încălzească o locomotivă, crezând că vrei să mai parcurgi odată linia ferată între Walling şi Morëette.

— Intr'adevăr.

Mister Maderson ceru încuviin-

ţarea de a însoţi pe poliţist, şi tot astfel şi Charley Tismes. John Law nu făcu nicio obiecţie.

In aşteptarea plecării acestui convoiu special, poliţistul, care nu voia să piardă nicio clipă, trecu în biroul şefului gării, unde mai înainte închisese în lada de fier fâşia de stofă şi bucăţelele de geam culese de lucrători pe marginea şinelor.

Dorea să ia cu el aceste piese de convingere şi să i se arate locul exact unde fuseseră găsite.

Pipăia bucata de eşarfă sfâşiată, a lui miss Gladys Maderson, când, apropiând-o de obraz spre a o examina mai atent, mirosul îi fu gâdilat de nişte emanaţiuni suspecte.

Ţesătura împrăştia o undă ce nu era de parfum, ci un amestec de mirosuri iuţi, de farmacie. Pusese la nas bucata de stofă şi o adulmeca la fel ca un copoiu.

— Dacă nu mă înşel, miroase a cloroform, murmură el.

Chemă pe şeful de gară:

— A ce miroase eşarfa asta, domnule Schwartz?

Nici n'o duse bine la nas şi domnul Schwartz se pronunţă fără şovăire:

— Păi stofa asta e îmbibată de cloroform... sunt convins... Eu am fost operat de apendicită... acum trei ani şi mirosul acesta îl cunosc de-atunci şi nu pot să-l sufăr... Păh!...

— Ştiam eu... Dar patru nări fac mai mult decât două.

Detectivul se gândea, privind în depărtări.

— Iată un indiciu nou — murmură el — şi nu lipsit de interes.

Şeful gării ar fi vrut să cunoască gândul poliţistului, dar acesta nu i-l încredinţă şi, ocolind întrebările probabile, zori:

— La drum! Trenul nostru e gata, nu-i aşa?

Locomotiva, înţepenită pe şine, gemea, sufla, monstru metalic, gata să înghită spaţiul.

Mister Maderson, mister James Riahmtor, Charles Tismes, Law şi cei trei oameni de echipă cari revizuiseră linia mai de vreme, se instalară pe tender, pe care un colţ fusese curăţat de cărbuni în vederea acestei expediţii.

— Mergeţi încet, — ordonă detectivul, adresându-se mecanicului, — ca să putem observa bine calea şi împrejurimile.

Trenul gonea cu douăzeci de kilometri pe oră. După ce trecu de ultimele case din Walling, cât ţinea ochiul nu se vedea decât câmpie, adesea necultivată sau, din vreme în vreme, se desluşea câte o fermă cu acoperiş de stuf. Ici-colo, pădurici întunecate pătau verdeaţa livezilor.

John Law cerceta minuţios zarea, urmărind cu sete, din ochi şi cu gândul, această anchetă.

La optzeci de kilometri de Walling, la locul unde echipa de oameni descoperise ceva mai de vreme fâşia de mătase şi ciobu-rile de geam, locomotiva stopă.

Poliţistul şi persoanele care-l însoţeau coborîră de pe tender şi locurile fură din nou călcate, cercetate, scotocite.

Detectivul ceru lămuriri despre poziţia exactă în care fusese găsită eşarfa acăţată de mărăcini, la doi metri de şină. Oamenii cari o găsiseră îi dădeau toate informaţiile.

— Bătea vântul azi noapte? întrebă John Law pe unul dintrînşii.

— Sufla puţin...

— Bine.

La două sute de metri mai departe, merseră să vadă locul ce fusese presărat cu fărâme de geam. Nu se mai găsi nimic.

Totuşi John Law îşi luă că-

teva însemnări pe carnetul ce nu-l părăsea niciodată.

Apoi, cu mâna stângă făcută cozoroc, începu să scruteze meleagurile de jur împrejur, sondând până la orizontul depărtat, ca un căpitan de vas care cercetează largul.

La prima vedere, peisajul nu prezenta nimic anormal în înfăţişarea terenului. Se vedea întinsul unei câmpii, netedă şi uscată. Nicio casă.

Şinele ce fuseseră obiectul unei atenţiuni deosebite pe tot parcursul, nu prezentau nicio anomalie; nici măcar o sgârietură suspectă. Iar pe terasament nu se vedea nici cea mai mică urmă de pas omenesc.

Cercetătorii se urcară din nou pe maşina ce-şi reluă mersul. Cu şi mai scrupuloasă atenţie decât pân'aci, John Law continuă să-şi noteze cele mai mici modificări ale terenului străbătut.

Se zări însfârşit Moreette, staţia dela o sută optzeci de kilometri de Walling şi până la care rapidul 115 n'apucase să ajungă.

Detectivul ceru personalului informaţii despre cele petrecute de dimineaţă. Dar nimeni nu ştia ceva mai mult; nu se făcuse nicio constatare vrednică de vreun interes.

Toţi rămâneau înlemniţi în faţa ministerului.

John Law se pregătea să spuie mecanicului s'o ia înapoi, când Charles Tismes îl trase de mânecă şi-i arătă o limuzină mare, ce staţiona la vreo sută de metri de gară.

— Ce e? întrebă poliţistul.

— E automobilul lui William Moore... Cum vezi, nu şi-a pierdut timpul; ne-a luat-o înainte.

— Intr'adevăr.

William Moore se arătă în curând.

Cu ce intenţii urmase el aşa de aproape investigaţiile poliţiste? Asta se'ntreba John Law, care nu pierdea din vedere nicio mişcare de-a îndoielnicului personaj. Se hotărî să se îndrepte spre el, spre a-i pune câteva întrebări ce poate l-ar fi încurcat.

La apropierea lui, William Moore nu păru să-şi piardă de fel cumpătul.

— Văd, zise el, că toţi am avut aceeaşi idee: aceea de a parcurge drumul pe care trebuia să-l urmeze rapidul 115.

— Aş putea şti, domnule, dacă în cursul acestei deplasări, aţi descoperit vreun indiciu interesant?

Tânărul răspunse fără şovăială:

— Vai, nimic... nimic... Tocmai vorbeam cu câţiva lucrători de pe linie, în speranţa de-a culege vreun amănunt menit să ne îndrumeze cercetările...

Cu un ton cam brusc, John Law luă iarăşi cuvântul:

— Poliţia vă mulţumeşte pentru iniţiativa dumneavoastră personală, domnule, dar se vede în măsură să ducă singură la bun capăt, şi mai bine ca oricine altul, astfel de investigaţii.

William Moore înţelese. Zise:

— Disperarea lui mister Maderson mă doare... Pe de altă parte, miss Gladys Maderson n'a încetat să-mi fie prietenă sinceră, pentru care simt o vie simpatie.

— Ştiu... ştiu, bombăni poliţistul.

— Nu e un cuvânt că, dacă oarecari proiecte ce le-am nutrit un moment n'au izbutit, să părăsesc pe tată şi pe fiică într'o împrejurare atât de groaznică, urmă William Moore, făcând aluzie directă la logodna dintre el şi miss Gladys, ce fusese ruptă. Le-am rămas devotat.

John Law nu mai lungi discuţia, care devia, rezervându-şi s'o reia

cu mai mult folos când ocazia s'ar ivi.

„Pân'atunci n'am să-l pierd din vedere", se gândea el.

Chibzuia să telefoneze în chiar seara aceea la Cincinnati, să i se trimită de grabă un coleg, a cărui unică misiune avea să fie de-a supraveghia pe William Moore.

Dar un fapt neașteptat veni să atragă atenția detectivului și a tovarășilor săi.

Se urcaseră din nou pe tender. Trenul, iuțindu-și mersul, se îndreptă spre Walling, când, exact la o sută unsprezece kilometri de această stație, John Law, care scruta fără odihnă împrejurimile liniei, zări, lângă un rezervor de apă, o matahală culcată la pământ, nemișcată și care nu stătea acolo de plăcere.

Făcu semn mecanicului să oprească și, urmat de cei trei oameni de echipă, de mister Maderson și de Charley Tismes, sări din tender și se îndreptă spre massa informă ce zăcea la vreo sută de metri de linie.

— Parc'ar fi om, zise mister Maderson.

— De o fi om, vai de el în starea în care se găsește!

Ajunseră în sfârșit până la acea formă ghemuită. Era într'adevăr om. Dar nu mișca. Cu trupul sgârcit și capul pe genunchii îndoiți, părea mort de-a binelea. Hainele-i erau mototolite și mânjite de noroiu.

Totuși, terenul din juru-i era uscat, și ploaie nu căzuse de trei zile.

— E, de sigur, victima vreunor automobiliști, zise Charley Tismes.

Intr'adevăr așa și era de crezut.

John Law se aplecă deasupra omului, ca să vadă dacă mai trăiește și lipi urechea de inimă.

— Mai răsuflă, zise apoi.

Dar nările detectivului se dilatară; mirosi îmbrăcămintea celui leșinat.

— Straniu, murmură el. Miroase a cloroform.

Luă unul câte unul pe cei de față și-i puse să controleze constatarea.

— E foarte important, zise el. Dacă mă'nșel, să nu vă codiți a-mi spune.

Dar toți fură de aceeași părere. Hainele necunoscutului miroseau a cloroform.

— Ca și eșarfa, rosti polițistul, traducându-și gândurile ce-l frământau.

Numai Charley Tismes declară mai întâi că nu simte decât foarte slab mirosul eterat, apoi se uni și el cu părerea unanimă. Intr'adevăr, nicio îndoială nu putea fi.

Hotărîră să ducă repede la Walling pe omul care încă nu-și recăpătase cunoștința, spre a-i da acolo îngrijirile de care avea nevoie.

La întoarcere, John Law inspectă cu atenție împrejurimile, spre a afla de unde venise acest om pe care nu-l băgaseră de seamă la ducere; dar asupra acestui punct nu găsi nici un indiciu care să-l lămurească.

In tot restul drumului, ce trecu fără niciun alt incident, John Law rămase adânc cufundat în reflexiile sale. Pe necunoscut îl dăduse în grija celor trei lucrători ai liniei și aceștia se sileau să reînsuflețească pe nenorocitul care horcăia de-ți era mai mare mila.

In sfârșit, trenul special sosi la Walling. Era și timpul. Printr'un fluierat neîntrerupt, un expres își semnala sosirea apropiată.

Un doctor fu chemat în cea mai mare grabă, spre a examina pe necunoscutul întins acum pe o

canapea, în biroul şefului staţiei, Schwartz.

Practicianul începu prin a desbrăca victima, care nu-şi revenea de loc, şi apoi o cercetă de-aproape.

In acest timp, poliţistul, ajutat de şeful gării, căuta prin buzunarele hainelor necunoscutului, spre a-i stabili identitatea.

Găsiră în portofoliu hârtii folositoare: o carte de alegător pe numele de Remond Bredmer, garagist la Talheguat.

Deodată, Schwartz scoase o exclamaţie de surpriză. Dăduse, în buzunarul din dreapta al vestei, de o bucăţică de carton pe care-l tot învârtea în mână:

— Ia poftim de vezi, domnule John Law, un bilet de tren dela Cincinnati la Talheguat şi cu data de ieri, ora plecării din oraşul Cincinnati a rapidului 115, trenul dispărut!

Poliţistul luă repede biletul în chestiune şi verifică spusele şefului de gară.

— Intr'adevăr, mormăi el, totul lasă a se crede că ne aflăm în prezenţa unui călător din garnitura ce s'a eclipsat aşa de misterios.

Era o constatare importantă. In sfârşit, graţie acestui călător, scăpat viu ca prin miracol, din spăimântătoarea şi încă inexplicabila aventură, aveau să afle totul. Peste câteva clipe, adevărul avea să iasă la lumină şi soarta trenului să fie lămurită.

Lesne de înţeles, dar, cu ce emoţie şi cu ce grijă urmărea John Law mişcările doctorului, care se silea să reinsufleţească victima, ce sta cu faţa galbenă ca ceara şi încă nu deschisese ochii.

Examinând cu atenţie corpul nefericitului, doctorul remarcă pe braţul drept o rană în jurul căreia sângele se închegase.

— Omul acesta, zise dânsul, a fost atins de o descărcătură de armă.

Poliţistul se apropiase, foarte intrigat.

— După starea rănii, continuă practicianul, se poate afirma că atacul s'a întâmplat cam de vreo cincisprezece ore.

— Ceea ce, cu aproximaţie, aşează fapta la ora când presupunem că rapidul 115 a dispărut.

— Pe de altă parte, mai observă medicul, perforaţia n'a fost făcută de aproape, nici chiar dela câţiva metri, ci dela o oarecare depărtare.

— Ceea ce însemnează?

— Că arma care-a fost întrebuinţată împotriva acestui om nu era revolver, ci puşcă.

Detectivul încruntă sprâncenele şi rămase câteva clipe pe gânduri; nu comunică însă nimănui reflexiile sale. Se'ntoarse spre doctor:

— Ah, mi-e de grabă, zise el cu un suspin, să văd mai curând pe omul acesta venindu-şi în fire... Prin el, poate, vom ajunge să răzbim negurile încă atât de dese ce învăluie această fantastică afacere... Pentrucă, fără îndoială, el ştie...

Rănitul deschise în sfârşit ochii... nişte ochi înspăimântaţi. Tremura tot şi părea pradă unei spaime nespus de mari. Doctorul John Law şi şeful gării, aplecaţi câteşitrei deasupra victimei, ale cărei răsături tot tresăreau într'o sforţare vădit dureroasă, păndeau ca să i se ivească în ochi o lucire de judecată.

Buzele-i tremurară, se deschiseră, dar dintre ele nu ieşiră decât sunete nearticulate. Globurile ochilor îi erau turburi.

Tot corpul îi era scăldat într'o sudoare rece.

Doctorul clătină capul şi diagnostică:

— Nenorocitul e comoţionat; e lovit de amnezie. N'o să-i smulgeţi nicio explicaţie cu rost. Va bate câmpii. De prisos să-l mai sâcâiţi; cu asta, i-aţi întârzia întremarea; trebue să aşteptaţi.

— Dar n'o să se vindece curând? stărui poliţistul, cam abătut.

— In afecţiuni de felul acesta, nu se poate şti. O săptămână, o lună, poate şi mai mult.

John Law ridică braţele, disperat. Toate nădejdile i se năruiau. Misterul rămânea întreg.

Dar acest moment de deprimare fu scurt. Detectivul nu era om ca să se dea bătut în faţa obstacolului. Caracterul misterios al enigmei ce stăruia înainte-i îi îndoia energia. Se jurase să ducă afacerea la bun sfârşit. Nici o piedică nu putea să-l descurajeze.

CAP. 3

Scrisoarea enigmatică

Mister Maderson se hotărâse să nu se întoarcă la New-York până ce misterul dispariţiei rapidului 115 nu va fi fost lămurit. Reţinuse un apartament la „Royal" — hotelul principal din Walling.

Disperarea industriaşului era imensă. Se sbătea între cele mai felurite presupuneri asupra soartei nefericitei lui fete. O va mai revedea el vreodată? Unde-o fi ca la ceasul acela? Atâtea întrebări îşi punea de sute de ori pe oră, fără să poată găsi o explicaţie admisibilă.

Charley Tismes nu vrusese să părăsească pe acela pe care-l considera de pe acum viitorul socru. Descinsese la acelaşi hotel cu dânsul.

Cât despre inspectorul John Law, îşi stabilise cartierul general al investigaţiilor în Walling, unde avea de gând să rămână până la sfârşitul anchetei. Ceruse întăriri la districtul din Cincinnati şi aştepta pe doi din colegii săi, cari aveau să sosească neîntârziat.

Emoţia era la culme nu numai în partea locului, dar toată America se pasiona de acest eveniment de necrezut, nemaiauzit, pe care mulţi încă nu vroiau să-l admită şi care încurca cele mai îndrăzneţe ipoteze.

Mister Maderson petrecu o noapte chinuită, pradă celor mai fantastice presupuneri şi abia spre ziuă, când il dobori osteneala, putu să aţipească.

Când se deşteptă, era nouă dimineaţa. Sări din pat ca să treacă în cabinetul de toaletă. Ii era zor să iasă din casă, spre a merge să-şi dea seamă singur de stadiul în care se găseşte ancheta.

Poate că groaznicul coşmar să să fi risipit peste noapte sau cel puţin preţioase indicii putuseră fi culese. Se silea din răsputeri să creadă aşa.

Deodată, pe când îşi îmbrăca pijamaua, privirea-i mirată se opri asupra unui mic scrin din lemn de trandafir, aşezat între cele două ferestre. Pe poliţa de sus a acestui scrin se vedea un plic alb, pătrat, pus în evidenţă, şi pe care mister Maderson era sigur că nu-l văzuse în ajun, înainte de a se duce la culcare.

Il luă; era pecetluit cu îngrijire şi purta adresa: *Domnului Edmond Maderson*, iar într'un colţ: *personal*.

Rupse plicul cu o nerăbdare îndreptăţită.

Cu o înfiorare ce creştea la fiecare frază, cu inima strânsă şi buza tremurândă, citi această scrisoare:

„Domnule,

„Rapidul 115 a dispărut. E fapt; deocamdată, admiteți-l fără a încerca să înțelegeți. Misterul se va limpezi mai târziu, când voiu socoti eu că este timpul.

„Spun *când voiu socoti eu*, deoarece cel ce vă scrie aceasta, este sufletul întreprinderii al cărei scop exact nu-l cunoașteți și pe care vi-l dau eu pe față.

„Dispariția rapidului 115 — despre care, vă repet, n'am să vă divulg nimic acum — e o afacere.

„Ca perfect businessman ce sunteți, mă veți înțelege, cel puțin sper, în propriul dv. interes.

„E o afacere, ceva mai extraordinară decât altele, asta o recunosc și totodată știu că moravurile societății actuale n'o admit. Dar scopul scuză mijloacele, oricât de fantastice ar fi ele.

„Ce scop am avut eu când, ca să zic așa, am sfeterisit rapidul 115? E un scop dublu. Mă explic.

„Mai întâiu, scumpe domn, iubesc pe fiica d-voastră, miss Gladys. Ca mijloc spre a-i dobândi mâna, n'aveam decât unul: s'o răpesc. S'a făcut și, o să conveniți și d-voastră, în chip puțin banal.

„Pe de altă parte, îmi trebuiau bani: încărcătura excepțională de platină și de aur curat mi-i procură. Câștig, dintr'o lovitură, fericire și bogăție, avere și dragoste. Visul cel mare, în sfârșit realizat.

„Mărturisiți că aș fi fost un naiv dacă n'aș fi profitat de prilej.

„Iată dar situația de astăzi: miss Gladys care, vă asigur, e perfect sănătoasă și tratată cu cel mai mare respect, e în mâinile mele și dispun de douăzeci de milioane... Și suma, sigur că

va crește cu timpul.

„Cert că am și complici pe cari trebue să-i plătesc. Dar, după toate socotelile, îmi va rămâne în buzunar atât cât să pot iscăli cele mai frumoase cecuri.

„Întâia parte a ostenelilor a izbutit după cum mi-a fost dorința. Rămâne a doua, ultima și cea decisivă. Trag nădejde că o s'o duc la un sfârșit tot atât de bun și că totul va decurge fără certuri, fără țipete, fără niciun incident, dacă o să vreți să puneți umărul și dumneavoastră. Merg la țintă cu brutalitate. E preferabil.

„Deci, m'am decis să iau de soție pe miss Gladys... Să nu vă speriați de mezalianță! Calmați-vă, vă rog, scumpe domnule Maderson! Credeți că o să găsiți gineri mai de soiu decât mine? Recunosc. Insă, după cele ce v'am spus mai sus, știți că nu mai sunt un coate-goale.

„Deci, voiu dispărea cu fata dumneavoastră și, de veți voi sau nu, tot mă voiu însura cu dânsa. Miss Gladys, vreau să cred, va înțelege situația și va fi cuminte.

„Or, știu că destinați fiicei dumneavoastră o zestre care constituie o mică avere: trei sute de mii de dolari. Banii aceștia nu sunt de disprețuit. Vor aduce un aport interesant în căsnicia noastră, complectând îndestularea trebuincioasă.

„Haide, acum că v'a trecut întâiul moment de supărare, nu vă mai indignați! Acceptați propunerea aceasta. Nu atât pentru mine cât pentru fiica d-voastră, pe care o iubiți cu atâta duioșie și n'ați voi s'o nenorociți.

„Strângeți dar, vă rog, dota în chestiune și fiți gata să mi-o trimiteți la locul pe care vi-l voiu arăta într'o scrisoare viitoare și pe care o veți primi pe

aceeaşi cale misterioasă. Poate că, atunci, noi, fata dvs. şi cu mine, nu vom mai fi în America... Ştiu că aveţi trecere pe la cei puternici... Nu pot fi în siguranţă aci.

„In cazul când aţi respinge propunerile mele, mă voiu lipsi de concursul dv., dar spre marea mea părere de rău, scumpa dv. fiică ar putea să sufere.

„De prisos să căutaţi a şti cine vă scrie şi unde se găseşte fiica d-voastră... Cred că veţi pierde timpul de pomană.

„Cât despre ceilalţi călători din rapidul 115, cari au avut nenorocita inspiraţie să se urce în tren cu miss Gladys şi cu încărcătura de metale preţioase, să n'aibă nimeni grijă de soarta lor. Indată ce voiu fi la adăpost de orice represalii, îi voiu pune în libertate. Acesta mi-e gândul, afară doar, dacă nu s'o amesteca poliţia, spre a complica lucrurile... Ce s'ar întâmpla atunci... nu se ştie...

„Şi acum vă dau timp o zi şi o noapte ca să mă blestemaţi... După acest termen sper că veţi fi revenit la sentimente mai bune şi că veţi accepta vederile mele. E cel mai simplu aşa, credeţi-mă, sau dacă nu...

„*A bon entendeur, salut*".

Mister Maderson nu-şi credea ochilor. Il cuprinse un tremur nervos. Ii venea să turbeze. Citi încă odată scrisoarea enigmatică, bătută la maşina de scris, şi iscălită cu o cruciuliţă cu cerneală roşie.

Cine era banditul care dictase o astfel de scrisoare? Atâta cinism revoltător, odios, ţâşnea din aceste pagini cu rândurile strânse, încât ai fi crezut aproape că e o glumă.

Din gâtlejul nefericitului părinte ieşi un strigăt de furie.

Şi cine adusese scrisoarea aceasta aci ,la hotel, punând-o noaptea pe poliţa scrinului? Se duse la uşă: era încuiată de două ori şi cheia pe dinăuntru. Nicio urmă de spargere. Nouă enigmă!

Chemă pe băiatul de serviciu. Acesta nu văzuse, nici n'auzise ceva neobişnuit. Afară de locatarii cunoscuţi în hotel, niciun individ suspect nu pătrunsese acolo, peste noapte. Şi, totuşi, această scrisoare nu căzuse din tavan. O adusese cineva! Dar însemna să te baţi cu umbrele, în beznă, căutând să elucidezi punctele stranii din afacerea aceasta.

Mister Edmond Maderson se îmbrăcă cu grabă febrilă şi ieşi din cameră.

In holul hotelului se întâlni cu detectivul John Law. Intrebă, gâfâind:

— E ceva nou?

— Nimic, făcu celălalt.

Nu tot aşa putea spune şi industriaşul. Incapabil să rostească o vorbă, din pricina emoţiei, întinse poliţistului scrisoarea ce-i fusese trimisă în condiţiuni aşa de-stranii.

John Law luă cunoştinţă de ea, nu fără a trăda, prin tresărirea muşchilor feţei, câtă surprindere îi pricinuia. Restitui destinatarului scrisoarea, stete pe gânduri un minut, apoi zise:

— Ei bine, dacă n'are alte meriie, misiva aceasta, cel puţin, precizează oarecari puncte din această turburătoare afacere şi astfel sfâşie puţin vălul misterului. Dar nu e decât începutul.

— Găsiţi că....

— Da, de ,sigur, întrerupse detectivul. Acum ştim că avem de face cu o bandă de răufăcători, puternic organizată. Pe de altă parte, cunoaştem mobilul acestui atentat criminal... E un rezultat ce nu trebue trecut cu vederea, credeţi-mă.

— Poate, admise mister Maderson, dar asupra condiţiilor în cari a dispărut rapidul 115, plutim încă în beznă, şi numai adevărul în privinţa acestor condiţii ar putea să ne pună pe calea acelor mizerabili indivizi...

John Law îşi mângâiă bărbia cu un gest familiar.

— Răbdare! zise el, fără să-şi spună tot gândul. Să fim încrezători. Poate că ne apropiăm de capăt.

— Să v'audă Dumnezeu! exclamă nefericitul părinte. Biata, micuţa mea Gladys! S'o ştiu în mâna acelor tâlhari! Ah, dacă n'ar fi chestia decât de bani, le-aş da bucuros, ticăloşilor, suma ce-mi cer, numaidecât... Dar vor să ducă departe pe scumpa mea fată şi, la gândul acesta...

Nenorocitul hohotea în plâns, prăpădit, şi poliţistul nu ştia cum să-i pololească durerea.

Sigur că erau permise toate temerile şi ar fi fost să te amăgeşti şi să te expui, probabil, la decepţii amare, crezând că e aşa de uşor de deslegat o asemenea afacere ne mai auzită.

Detectivul trase pe nefericitul tată întrun salonaş al hotelului.

— Ingăduiţi-mi, îi zise, să vă pun câteva întrebări, cari mă vor ajuta, poate, într'o sarcină ce, recunosc, e spinoasă. N'aveţi nicio bănuială intimă care să-mi îndice încotro să-mi îndrumez cercetările? Nu vă faceţi nicio idee despre personalitatea semnatarului acestei scrisori? Căutaţi bine... Printre numeroasele persoane cu cari aţi avut de-face, n'ar fi vreuna pe care s'o credeţi capabilă de-o asemenea odioasă uneltire?

Mister Maderson se reculese şi-şi scrută memoria. Niciun nume nu-i venea în minte.

Detectivul vroi să-l ajute:

— Printre pretendenţii la mâna

fetei dumneavoastră? Mi s'a atras atenţia asupra unui oarecare William Moore...

— Fiul cerealistului din Chicago?

— Exact.

— Pe băiatul acesta, pân'acum, îl ştiu foarte cinstit... Se trage dintro familie excelentă şi duce o viaţă care n'a dat loc la nicio imputare până'n ziua de azi...

— Sigur, dar veţi conveni că s'a simţit foarte dezamăgit când a văzut că i-a fost preferat un rival... El a iubit pe miss Gladys.

— Intr'adevăr, tânărul trebue să fi fost oarecum îndurerat... Dar când fiica mea şi-a spus hotărîrea, el părea să se'ncline în faţa alegerii ei, şi ne-am despărţit în foarte buni termeni... Nu pot să-mi închipui...

— Toate trebuiesc admise, toate presupunerile, în afaceri aşa de încâlcite ca cea de care mă ocupăm.

Mister Maderson clătină capul şi trupul i se încovoia.

— Nu mai ştiu nimic, gemu el.

Poliţistul lăsă pe nenorocit plângând, sdrobit, şi-şi reluă cu ardoare cursul investigaţiilor.

Dăduse unuia din colegi sarcina să afle cum îşi petrecea timpul William Moore şi, mai cu seamă, să nu-l piardă o clipă din ochi. Ii dăduse întâlnire la biroul central poliţienesc din Walling. Se duse acolo în grabă şi găsi pe inspector, care-i raportă cum şi-a îndeplinit misiunea.

William Moore rămăsese în oraş; închiriase o cameră la un hotel de lângă gară. De dimineaţă chiar plecase din Walling şi o luase, pe jos, de-alungul căii ferate în direcţiunea Moreete.

— Am lăsat urmărirea spre a veni la întâlnirea ce mi-aţi fixat şi spre a vă înştiinţa de deplasarea omului acela... De altminteri,

îl putem ajunge din urmă... Adineauri era la patru kilometri pe câmp... Nu s'a întors încă...

— Bine, mulţumesc. O fac eu singur. Dacă am merge amândoi, riscăm să atragem atenţia.

John Law ceru să i se indice locul unde se plimba William Moore.

„Plimbare ce nu va fi având drept ţel numai să ia aer", îşi zise el.

Omul îşi ridicase gulerul pardesiului şi-şi trăsese pălăria de pâslă pe ochi. Se ascundea cât putea pe partea cărării ce mergea de-a lungul liniei.

John Law nu pierdu o clipă. Ţinea să ajungă pe individul pe care-l urmărea şi ale cărui purtări i se păreau ciudate. Pe un drum lăturalnic, ajunse repede, în automobil, la locul pe care i-l indicase colegul lui. Zări însfârşit pe omul căutat; îl recunoscu după îmbrăcăminte: raglan cenuşiu, pantalon de culoare deschisă, pălărie moale, cafenie: chiar costumul cu care-l văzuse îmbrăcat în ajun. pe William Moore.

Spre marea-i mirare, acesta, care, am spus-o mai sus, venise până aci pe jos, se îndreptă spre maşina lui, un torpedo, care-l aştepta la o răscruce de drum. Acea maşină era ascunsă după un grup de copaci. La volan era un şofer.

William Moore sări în vehicul, fără să dea vreo adresă şoferului, care probabil că ştia spre ce destinaţie să se îndrepte.

John Law, care urmărise pe William Moore cu discreţie, fără să fie văzut, se luă după torpedo cu automobilul său, de la distanţă.

Cu nouăzeci de kilometri pe oră, torpedo-ul apucă în direcţia Morëete. Detectivul se întreba cu îngrijorare încotro era atras, astfel. Drumul de urmat

fu foarte lung. Poliţistul întâmpină greutăţi serioase ca să nu piardă din vedere urma vehiculului lui William Moore.

In fine, torpedo-ul stopă în împrejurimile localităţii Morëete, dinaintea unei clădiri ,pe care John Law o identifică repede: acolo erau atelierele d-lor Litone şi Marx, cei doi turnători, proprietarii încărcăturii de metale preţioase, dispărută odată cu rapidul 115.

— Iată ceva extraordinar, se miră poliţistul.

Dinaintea acestei noi şi turburătoare cimilituri, detectivul luă, brusc, o hotărîre dela care aştepta rezultate poate decisive.

Se întoarse în goana mare, la Walling, lăsând pe William Moore să-i viziteze pe turnătorii victime. Urmărea să profite de absenţa ex-pretendentului lui miss Gladys Maderson, spre a face o discretă perchiziţie în camera-i dela hotel, unde se bizuia să dea de documente menite să-l fixeze asupra rolului lui.

Se adresă patronului hotelului, îşi declină calitatea şi-şi arătă dorinţa de a se urca în camera lui William Moore.

— Cum nu! răspunse hotelierul. Puteţi să vă urcaţi. D. William Moore vă va da însuşi explicaţiile cerute.

— Cum asta? ripostă detectivul. Nu ştiţi, oare, că d. William Moore nu'e în odaia lui?

Hotelierul zâmbi:

— Greşiţi, domnule. Nu e niciun minut de când am fost sus chiar eu, ducând ziarele acestui pasager, care, de altfel, n'a ieşit de fel în dimineaţa aceasta... E încă în pijamaua de noapte.

— Asta-i!... Sunteţi sigur de ce-mi spuneţi?

— Absolut sigur. Vă puteţi convinge personal, dacă nu mă credeţi pe mine.

John Law ascultă încremenit. Lăsase mai adineauri pe William Moore la aproape o sută optzeci de kilometri de-aci, şi acum i se spunea verde că el nu ieşise din hotel, că era în pijama în odaie!... Aceasta depăşea orice închipuire.

Fără a se încrede în cuvântul, totuşi destul de afirmativ, al antreprenorului, rămase în holul hotelului, voind să se încredinţeze cu proprii lui ochi. Supraveghia atât intrarea clădirii cât şi scara ce ducea la camere.

Era cam pe la prânz. Nu trecură nici cinci minute şi detectivul zări pe William Moore ieşind din camera lui şi coborând, încet, scara.

— Atunci omul acesta e compus din două fiinţe, murmură poliţistul, necrezându-şi ochilor. Iată ceva fantastic!

Părăsi hotelul în prada unei vii nedumeriri. Pe când păşea pragul, torpedo-ul pe care-l urmărise până la Moreete trecea dinainte-i cu viteza a patra...

CAP. 4

O destăinuire ciudată.

Două zile se scurseră, în timpul cărora ancheta lâncezi. John Law părea să-şi adune forţele în vederea unui atac bruscat; studiase minuţios toate elementele afacerii.

Aşteptând lovitura de teatru, care avea să pună capăt neliniştii generale, publicul urmărea cu pasiune cele mai mici amănunte ale acestei senzaţionale afaceri.

Mister Maderson ajunsese o umbră; durerea îl doborîse.

Charley Tismes venea să-l vadă de mai multe ori pe zi, şi între timp, căută şi el să elucideze misterul trenului evaporat, dar concursul lui benevol n'adusese niciun indiciu vrednic de a fi reţinut.

In ziua aceea John Law fu chemat la telefon de către directorul sanatoriului unde era îngrijit Remond Bredmer, vcîajorul căzut din rapidul 115, şi găsit prin împrejurimile liniei ferate.

Oare nenorocitul acela îşi recăpătase luciditatea spiritului? Avea să vorbească şi să lămurească taina trenului dispărut?

John Law alergă la căpătâiul bolnavului. Doctorul, care-l îngrijea, primi pe poliţist şi-i spuse de ce-l chemase acolo atât de urgent.

— Din nefericire, lămuri el, pacientul nu şi-a recăpătat raţiunea... A fost atins prea serios... Comoţia pe care a suferit-o trebue să fi fost de-o violenţă rară... Insă, cât ţin momentele de relativă luciditate prin cari trece, articulează plângeri, debitează fraze fără şir în aparenţă, dar cari ar putea să vă procure, ne-am gândit noi, indicaţiuni utile. Poftiţi cu mine.

Detectivul urmă pe medic care-l duse în camera rănitului, ce îndruga, într'adevăr, vorbe fără şir, dar pe cari poliţistul le înregistră cu atenţie.

— Ah... nisipul... pretutindeni nisip... Apoi, umbra... Ah, ce umbră!... divaga nenorocitul, sbătându-se.

Aceste vorbe, ce reveneau mereu în chip straniu pe buzele lui, trebuiau să însemne ceva, să corespundă unei impresii ce-l izbise cu deosebire, deoarece-i veneau mereu în minte.

Nisip? Umbră?

John Law stabili numaidecât o apropiere între aceste cuvinte şi noroiul nisipos pe care-l observase pe vestmintele mânjite şi sfâşiate ale călătorului scăpat. Nu

şovăi a deduce că o legătură sigură există între acest fapt şi cuvintele rostite.

Dar pe aceste date nu putea stabili decât ipoteze.

Nisip? Cert că, înainte de a fi fost găsit neînsufleţit, Remond Bredmer trecuse printr'o regiune unde solul conţinea nisip de natură specială.

Cercetările întreprinse deja în acest sens nu făcuseră să se descopere, prin apropierea imediată a liniei ferate, niciun asemenea teren. In privinţa aceasta, afacerea era destul de întunecată.

Foarte intrigat, detectivul dispuse noi investigaţii de-alungul liniei, între Walling şi Morëete.

Aceste operaţii urmau să fie făcute după-amiază.

In aceeaşi după-amiază, William Moore îşi plătea nota la hotelul unde descinsese şi avea de gând să se întoarcă acasă, la tatăl său, în Chicago.

Celor cari îl întrebară de cauzele acestei plecări neaşteptate, în toiul anchetei, le declară, fără a da alte lămuriri, că colaborarea lui în cercetările în curs nu putuse da niciun rezultat precis. Deci pleca spre a-şi vedea de treburi.

William Moore sosi, într'adevăr, la Chicago, dar de-acolo luă alt tren spre New-York, unde ajunse a treia zi.

Abia sosit în capitala americană, tânărul merse de grabă la locuinţa lui mister Edmond Maderson. Dela plecarea tatălui şi a fiicei, casa avutului industriaş părea părăsită. Servitorii împărtăşeau durerea stăpânului.

Altădată William Moore fusese necontenit oaspetele acelei case bogate. Cunoscuse pe miss Gladys de când era copilă şi cele două familii întreţineau legături de prietenie.

Tinerii se considerau ca şi uniţi, când, într'o zi, veni Charley Tismes. La început Gladys nici nu luă în seamă curtea ce-i făcea noul pretendent şi s'ar fi zis că acesta n'are niciun sorţ de izbândă. Dar, deodată, se produse o schimbare neaşteptată în mintea fetei, care se deslipi de întâiul pretendent, iar Charley Tismes ajunse logodnic definitiv.

Deşi la'nceput foarte surprins de aceasta, mister Maderson nu ridică nicio împotrivire, ci lăsă fata să facă după voia inimii.

William Moore, cu toate că se simţi profund mâhnit de schimbarea neprevăzută a aceleia pe care o considera logodnica sa, se supuse liniştit hotărîrii ei. Se plecase dinaintea rivalului; îşi rărise vizitele şi nu mai venea decât la marile serbări ce le da, din când în când, mister Maderson. Cu ce intenţii intra el acum într'ascuns în acea casă, când stăpânul era absent? Venirea sa fusese provocată de-un cuvânt misterios ce-i fusese trimis de către madame Mabel, guvernanta lui miss Gladys.

Madame Mabel, foarte devotată fetei şi iubind-o mult, simţise un mare regret cu câteva luni mai înainte, când se produsese aceea bruscă schimbare, din care William Moore, pe care-l socotea băiat cinstit, muncitor, logodnic ideal, trebuise să iasă victimă a unui necunoscut ca Charley Tismes, care, ei, nu-i inspira decât o încredere relativă.

Imprejurările dramatice în care dispăruse fata, deşteptaseră în mintea guvernantei oarecari bănuieli sprijinite pe fapte destul de curioase şi ţinuse să le împărtăşească imediat lui William Moore, al cărui devotament îl ştia. Aştepta pe tânăr cu nerăbdare.

— Mulţumesc că aţi venit, îi spuse dânsa.

— Biletelul dumitale sibilin, — doar câteva rânduri — dar așa de urgent, m'a intrigat mult, recunosc.

— N'ați spus nimănui că veniți aici?

— Precum m'ai povățuit: nimănui.

— Mai bine așa, căci s'ar putea să mă fi înșelat. Ceea ce am să vă raportez este, într'adevăr, strict confidențial... In zăpăceala ce ne-a cuprins pe toți, n'am crezut că pot să păstrez doar pentru mine anumite vorbe surprinse...

— Puteai anunța pe mister Maderson.

— Nu, ar fi fost imprudent... Căci, v'o repet, s'ar putea să fi fost indusă în eroare... și lucrul e așa de grav... așa de grav...

— Sunt nerăbdător să te-aud, zise William Moore, așezându-se în fotoliul ce-i oferea doamna Mabell.

Guvernanta începu atunci mărturisirea următoare, care avea să proiecteze asupra misterului rapidului 115, o lumină neprevăzută:

— In ajunul zilei când miss Gladys Maderson urma să plece cu trenul spre a petrece câteva zile la mătușa ei, avu o întrevedere cu mister Charley Tismes, logodnicul ei. De dimineață părea nervoasă și în neastâmpărul ei trăda o turburare ce nu mi-a scăpat. Am văzut chiar că ochii-i străluceau de lacrimi și era gata să plângă; dar își înnăbuși plânsul până când veni pretendentul oficial. Fu primit cu mare răceală de către tânăra mea stăpână. Se închiseră amândoi în salon. Presimțind ceva anormal, nu mă depărtai de locul unde se găseau miss Gladys și Charley Tismes. Așa putui auzi că avu loc între dânșii o discuție; glasuri aspre, hohote de plâns,

Pe urmă zării pe tânăr ieșind furios din salon. In ochii lui se aprinsese o lucire urâtă. Nu-l văzusem niciodată cu o înfățișare atât de sinistră. Își luă pălăria și plecă, trântind ușa după el... Miss Gladys rămăsese în salon, ghemuită într'un fotoliu și suspina: „Cât de nenorocită sunt".

William Moore urmărea această povestire surprinzătoare, cu lăcomia omului doritor să afle totul mai repede. Guvernanta urmă:

— Mă apropiai de micuța mea stăpână spre a o mângâia... Dânsa nu mă respinse, dar la toate încercările mele de a afla cauza mâhnirii ei, rămase mută, dând din cap: „Lasă, mai târziu, poate că o să-ți spun", se tângui ea; „deocamdată sufăr prea mult... Nu pot să spun nimic... Ah, ce bucuroasă sunt că o să mă odihnesc câteva zile la mătușa mea... Voiu încerca să văd limpede în sufletul meu..." Asta e tot ce am putut scoate dela dânsa. A doua zi, precum știți, plecă la Morëete.

William Moore stărui îngrijorat:

— N'ai prins oarecari crâmpeie din ultima convorbire a lui miss Gladys cu Charles Tismes?

Guvernanta își forță memoria:

— Am auzit: „Totul s'a sfârșit... Du-te de-aici... te cunosc în fine!" Domnișoara zicea așa.

— Și el ce răspundea?

— Il auzeam scrâșnind cu răutate... N'am putut prinde decât fraza pe care a aruncat-o înainte de-a pleca: „O să ne revedem... mai curând decât îți închipui..." Atâta tot.

— Și miss Gladys a plecat la mătușă-sa fără să informeze pe tată-său despre acest incident violent... despre, după câte înțeleg, ruptura ei cu logodnicul?

— Cunoașteți pe domnișoara...

Inimă bună, dar dintr'o bucată, ca tatăl ei, şi un bob de mândrie... Nu-i venea să recunoască, deodată, că s'a înşelat... După mine, cred că şi-a zis: „N'am să spun tatei decât la întoarcere, după ce mi-oiu fi cercetat bine starea mea sufletească cu capul odihnit, cât voiu sta la mătuşa mea".

William Moore, cu sprâncenele încruntate, rămăsese pe gânduri. Guvernanta adăogă:

— Înţelegeţi cât de greu îmi vine mie. Eu nu am drept să ştiu ceva: miss Gladys nu mi-a spus nimic. Nu puteam eu să fac uz în faţa părintelui, sau a poliţiei, de o convorbire surprinsă de după uşă... Dar văzând că afacerea se complică, m'am gândit că, încredinţându-vă secretul, aţi putea lua ceva măsuri.

— Mulţumesc, madame Mabell, zise tânărul. Iţi sunt foarte recunoscător de această dovadă de încredere. Mă întorc fără zăbavă la Walling şi sper să fac treabă bună.

William Moore îşi zori călătoria şi, mulţumită serviciului de avioane ce deserveşte New-Yorkul şi Chicago, după cincisprezece ore sosi la Walling, unde-şi reluă camera dela hotelul de lângă gară.

Tocmai îşi făcea toaleta, necesară după un drum atât de lung şi obositor, când o ciocănitură scurtă în uşă îl făcu să tresară speriat.

— Cine e? întrebă el.

O voce foarte aspră se auzi de afară:

— Poliţia!

William Moore se miră:

— Ce poftiţi?.. Puteaţi întreba mai întâiu la biroul hotelului dacă primesc.

Dar vocea replică, autoritară:

— Haide, deschide... O să

cunoşti îndată scopul vizitei noastre.

Tânărul îşi îmbrăcă la repezeală haina şi alergă să deschidă.

In pragul uşii apărură doi inspectori de poliţie. Îşi arătară insignele de identitate şi unul din ei spuse simplu:

— Binevoiţi a ne urma... Avem însărcinarea să vă ducem, urgent, la biroul poliţienesc din Walling.

CAP. 5

Bezna se risipeşte

Această somaţie brutală de a se duce la poliţie între doi inspectori, semăna de minune cu o arestare.

William Moore nu-şi făcea nicio iluzie în privinţa aceasta.

In scurtul drum dela hotel la biroul de poliţie, se gândi bine la situaţia lui critică.

Dar ca sportsman desăvârşit ce era, gata la orice atac, îşi recăpătă repede calmul.

— Tocmai doream şi eu să văd cât mai repede pe domnii dela poliţie, spre a le sugera câteva indicaţii! îşi spuse el. Asta cade taman la timp.

Acest gând îl reînsenină.

John Law se afla la biroul poliţienesc. Se întorsese dintr'o nouă şi infructuoasă raită de-a lungul liniei ferate, în regiunea unde, după toate probabilităţile, dispăruse rapidul 115.

Ceru să fie introdus numaidecât fostul logodnic al lui miss Gladys şi-i asvârli în faţă:

— Ştii dumneata că acum vreun ceas, domnule, mă hotărîsem să te iau eu însumi de guler şi să te duc la judecătorul de instrucţie, sub inculparea de a fi părtaş în extraordinara afacere

care ne ţine în picioare de cinci zile?

William Moore se trase puţin înapoi.

— Trebue să ştii, urmă detectivul, că un mănunchiu de probe destul de covârşitoare se adunaseră în contra dumitale... ipoteze foarte plauzibile te indicaseră atenţiei poliţiei... Poftim, adineauri încă, în chiar locul unde am găsit deunăzi pe omul căzut din rapidul 115, Remond Bredmer a găsit batistuţa aceasta...

— Batista mea! exclamă William Moore.

— Da, batista dumitale, urmă poliţistul. Spune singur dumnitata dacă acest amănunt nu e ciudat şi dacă nu e menit să întărească oarecari bănuieli?

— Nu pricep cum a putut fi găsită acolo... Nu observasem că mi-a dispărut. De sigur că mi-a fost şterpelită şi dusă într'adins în locul unde aţi găsit-o.

— Poate, zâmbi enigmatic John Law. Dar, dacă binevoeşti, să vorbim de altceva. Ai părăsit Walling-ul într'ascuns şi te-ai întors tot cu atâta discreţie. Ai putea să-mi precizezi scopul acestei absenţe vremelnice, pe care n'am scăpat-o din vedere?

— Sunteţi bine informat. Nici nu mă gândeam să-mi tăgăduiesc deplasarea. Dimpotrivă. Socoteam să vin să vă văd, căci am să vă împărtăşesc informaţiuni ce, după mine, prezintă oarecare interes... Doi din sbirii dumneavoastră au venit să mă ridice între timp.

— Vream să te văd fără întârziere, căci bănuiam că o să te întorci cu amănunte importante. Binevoieşte să-mi spui, cu toată încrederea, ce ai aflat.

William Moore relată întrevederea cu guvernanta lui miss Gladys, arătând ce impresie puternică îi făcuse.

John Law îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi zise:

— Aşa şi e! Istorisirea dumitale cadrează în totul cu ultimele mele deducţii...

— Atunci, credeţi că Charley Tesmis a...? exclamă William Moore, necutezând a termina.

Fără a răspunde de-adreptul, detectivul zise:

— Aşa precum timp de douăzeci şi patru de ore, dumneata ai fost pentru mine vinovatul, mister Charley Tismes este, la rândul său, supus unei riguroase anchete.

Adăugă, muşcându-şi buza şi precizându-şi gândul:

— Drept vorbind, cazul său apare acum cu mult mai grav.

— Vă rog din suflet, domnule Law, dacă sunteţi pe calea cea bună, spuneţi-mi-o!.. Aş simţi atâta uşurare... Iubesc încă, sau mai bine zis, n'am încetat de-a iubi pe miss Gladys Maderson şi soarta ei mă aduce la disperare!?

Detectivul, mişcat probabil de aceste cuvinte, concediă pe tânăr, spunând:

— Am mare încredere.

Intr'adevăr, ziua aceea nu fusese o zi rea.

In cursul raitei sale de-alungul liniei, John Law luase declaraţia unui ţăran din împrejurimi, care venise să-i raporteze că în noaptea dispariţiei rapidului 115, zărise în depărtare licăririle trenului în mers, apoi, deodată, într'un loc pe care şi-l însemnase cu aproximaţie, aceste licăriri se bifurcaseră şi se stinseseră.

Detectivul, care era însoţit de doi colegi şi de lucrători de pe linie, pusese să se cerceteze solul în acel loc... La adâncime de-un metru se găsise un pământ de-o culoare gălbuie ce semăna cu noroiul de pe hainele lui Remond

Bredmer... Iar un raport — privitor la situaţia financiară a turnătoriilor Litone şi Marx, proprietarii încărcăturii de platină şi aur, dispărută cu rapidul 115 — pe care îl ceruse la autorităţile competente, sfârşise prin a-l edifica asupra unor puncte obscure. şi a-i deschide orizonturi noui.

Aflase că turnătorii în chestie fuseseră, de curând, în ajun de-a dă faliment; că nu-şi continuau întreprinderea decât cu expediente şi că aşteptau nerăbdători dela societăţile de asigurare vărsământul celor douăzeci de milioane, pentru metalele preţioase subtilizate. Căci încărcătura fusese asigurată...

De altminteri, concurenţii celor doi turnători se arătau foarte surprinşi că aceştia fuseseră în posesia unui stoc atât de considerabil.

Lămuriri, privitoare la întrebuinţarea timpului de către Charley Tismes în noaptea dispariţiei trenului, îndrumaseră ancheta pe-o cale neprevăzută. De aceea şi John Law, ajuns în posesia acestor noui elemente. se hotărîse să încerce, a doua zi chiar, o experienţă decisivă. Chemase la biroul poliţienesc pe Charley Tismes, care era departe de-a mirosi bănuielile al căror obiect era.

Incepu cu el o convorbire destul de banală; apoi, deodată, chemând un inspector, îl rugă să aducă înăuntru persoana care aştepta în odaia de alături şi care dorea să vadă pe mister Charley Tismes.

— Cine este? vru să afle Tismes.

— O să vedeţi, răspunse enigmatic detectivul.

Persoana în chestie fu introdusă.

Era Remond Bredmer, cel căzut din rapidul 115, care, în sfârşit,

îşi venise în simţiri şi care, cum văzu pe Charles Tismes, îl privi ţintă şi începu să ţipe, ameninţând cu pumnii:

— Dumnealui e cel care poruncea celorlalţi în tren... Sbătându-mă, i-am smuls masca de pe obraz. L-aş recunoaşte dintr'o mie.

Charles Tismes se făcuse galben ca ceara; ochii-i se umplură de-o spaimă nespusă.

Bâigui:

— Eu nu... nu cunosc... pe omul acesta... se... se înşeală.

Dar celălalt îi asvârli în faţă:

— Banditule... cana'ie.. pân'oiu muri, trăsăturile tale blestemate îmi vor rămâne săpate în minte!

Trebui să intervie un inspector, deoarece Remond Bredmer cercă să ajungă până la Charley Tismes, cu gândul vădit de a-l zataca.

Demascat, Charley Tismes, înainte de-a fi putut fi împiedecat, făcu o săritură formidabilă spre uşă, trecu pragul, ghionti doi poliţişti şi sări în automobilul pe care-l lăsase afară, cu şoferul la volan.

Inspectorii cari erau de faţă vrură să alerge după el.

Râzând, John Law îi opri cu un gest...

— N'aveţi de ce să vă mai osteniţi. N'are să fugă. Mi-am luat eu toate precauţiunile. Se vede că individul acesta mă ia drept un naiv!

In adevăr, după sosirea lui Charley Tismes în birou, detectivul avusese grijă de a trimite pe unul din agenţi să ia locul şoferului în maşina cu care venise tâlharul, iar şoferul complice fusese dus la loc sigur.

Astfel, care nu fu înmărmurirea lui Charley Tismes văzând că omul pe care-l lua drept şoferul lui, şi căruia îi poruncise să gonească cu vîteză nebună, coboară liniştit

de pe scaunul său, îi apucă mâinile şi-i pune cătuşele, aducându-l cu forţa înapoi la John Law, care-l primi ironic şi-i spuse:

— Haide, Tismes, fiindcă te-am prins, n'o mai face pe nătărăul! Fuga d-tale a risipit şi ultima îndoială ce mai putea rămâne despre culpa d-tale.

— E o infamie!... Sunt nevinovat!... vroi să protesteze mişelul.

— Vedem noi asta, reluă tacticos poliţistul. Dar să ştii că am adunat documente teribile în sarcina dumitale, şi că a mai tăgădui îţi va fi imposibil.

Şi John Law continuă:

— Charley Tismes, te acuz că ai făptuit un atentat misterios împotriva rapidului 115, în întreitul scop de a răpi pe Miss Gladys Maderson, care-ţi scăpa din mână ca logodnică; de şantaj în regulă contra nefericitului ei tată şi de jefuire a încărcăturii de metale preţioase... In chestia aceasta ai lucrat de conivenţă cu turnătorii Litone şi Marx, ale căror mărturisiri le-am primit adineauri.

Infundat, Tismes plecă fruntea.

— Acum, urmă John Law, o să mergem să punem în libertate pe nenorociţii călători din rapidul 115, cari sunt de cinci zile în mâinile d-tale, trimişi în văgăuna pe care în sfârşit am descoperit-o... O să ne însoţeşti... O să te trimit înainte, ca să previi pe complici că orice rezistenţă le-ar fi fatală... O sută de poliţişti, înarmaţi cu puşti şi browninguri, şi având cu ei aparatele de apărare necesare, ne aşteaptă la gară, sosiţi acum zece minute cu tren special din Chicago, de unde i-am cerut urgent azi dimineaţă, în vederea acestei expediţii... Hai, la drum!

La gară, mica oştire de poliţişti cu arma la picior, sta gata de plecare. Mai erau acolo mister Maderson, pe cât de încremenit că putuse fi înşelat de-un ticălos ca Charley Tismes, pe atât de încântat că în curând avea să-şi revadă fata vie şi nevătămată. William Moore sta lângă dânsul. Vroiseră să participe şi ei la expediţie.

Charley Tismes, strașnic încadrat, foarte abătut, arunca priviri de fiară prinsă în cursă, şi gâfâia ca un câine bătut.

Un tren special fusese pregătit, spre a duce la locul de pe linie, desemnat de John Law, pe poliţişti şi persoanele cari îi însoţeau. După patruzeci de minute de drum, trenul ajunse.

La prima vedere, peisajul nu prezenta nicio particularitate deosebită. La cinci sute de metri de linia ferată, era o pădure al cărei aspect nu prezenta nimic anormal. Jur împrejur câmpii.

John Law făcu un semn celor doi poliţişti cari încadrau pe Charley Tismes.

— Deslegaţi-l! porunci el. O să-l lăsăm să meargă singur la complici, cu misiunea de a-i aduce. Nu e niciun chip să ne scape, nici el, nici tovarăşii săi, deoarece, în câteva minute, pădurea asta, în mijlocul căreia se află vizuina lor, va fi încercuită din toate părţile şi la nevoie, atacată cu forţa. Dar sper că Charley Tismes şi banda lui vor înţelege că e preferabil pentru ei să se predea, fără a desfăşura o luptă inegală, ale cărei victime ar fi ei.

De câteva ceasuri dispariţia rapidului 115 nu mai era un mister pentru John Law, care descoperise toate fantasticele imprejurări în care se săvârşise această nemaiauzită ispravă.

In mijlocul pădurii, spre care se îndrepta Charley Tismes, era o carieră de nisip, părăsită de mai mulţi ani şi care conţinea galerii imense şi adânci.

Charley Tismes, bandit fără pereche, aventurier în haine negre, cu o cutezanță nemaipomenită, cu spirit drăcesc, dăduse de locul acesta într'o zi când alerga cu mașina pe drumuri, și înțelesese numaidecât ce profit putea să tragă, la o ocazie, din acele subterane pustii, situate aproape de linia ferată și ascunse după o perdea deasă de copaci.

Copsese un plan întreg, ce consta din a instala noaptea, în mai puțin de un ceas, o linie de bifurcare, ducând dela calea normală la una din galeriile carierei, amenajată special în acest scop.

Lovitură îndrăsneață pe care o combinase cu știință. Printre complicii săi obișnuiți, recrutase zece indivizi vrednici de dus la spânzurătoare, pe cari îi instruise în treaba specială a punerii șinelor. Trenul, derivat printr'un macaz pe linia de aventură, avea să coboare, deodată, pe cei cinci sute de metri ai carierei și, după ce va fi pătruns acolo, să rămână în mâinile banditilor, cu călători și bagaje cu tot. Complicii suiți în tren de cu vreme, aveau însărcinarea ca, în timpul călătoriei, să atace pe pasagerii din compartiment în compartiment, adormindu-i cu emanații de cloroform.

Toate pregătirile făcute în vederea acestui atentat fiind terminate, Charley Tismes aștepta ceasul prielnic: acesta nu întârzia.

Turnătorii Litone și Marx, amenințați de-un apropiat faliment, ascultaseră cu bunăvoință propunerile tâlharului: era vorba de a încărca în rapidul 115, în ziua convenită, lădițe blindate, conținând pe hârtie, platină și aur în valoare de douăzeci milioane, căci în realitate nu era decât plumb.

Aceste casete aveau să fie asigurate pentru suma rotundă de douăzeci de milioane, pe cari bănditul și turnătorii aveau s'o împartă. Pe de altă parte, banii realizați din despuierea călătorilor și din jefuirea bagajelor avea să îngroașe suma prăzii.

Pentru acest atentat nu fusese hotărîtă încă data. Dar atitudinea lui miss Gladys Maderson schimbase brusc lucrurile. Fata, care se lăsase amăgită de vorbele late ale seducătorului și istețului aventurier, care-și zicea fiu de bancher bogat, cunoscut în Europa, nu întârziase să regrete că a îndepărtat, de dragul lui, pe cinstitul William Moore. Curând, ea își dăduse seamă de josnicia pretendentului ei și, într'o scenă violentă, ale cărei ecouri ajunseseră la urechile guvernantei, ea îl gonise.

Văzând că prada îi scapă, în sufletul lui Tismes se născu o ciudă mare. Dobândirea zestrei fetei prin măritiș, și stoarcerea unei mari sume dela părinte erau două din combinațiile planului ce făurise în scopul de a câștiga repede o avere mare.

Banditul era cât pe ce să izbutească.

Din fericire, John Law, dezorientat o clipă de o atât de criminală cutezanță, își extinsese cercetările și, în sfârșit, descoperise adevărul.

Totuși, Charley Tismes jucase strâns, ca să-l ție în loc. Spre a îndrepta bănuielile spre William Moore, se îmbrăcase ca el; aruncase o batistă a rivalului său de-a-lungul liniei ferate, și așa mai departe. Tot el era persoana care, imitând la telefon vocea mătușei lui Gladys, făcuse pe față să ia rapidul 115.

Fata, atacată în toiul nopții în vagonul-salon în care călătorea, încercase să se apere. Sbătându-se, spărsese geamul, ale cărui cioburi fuseseră găsite la începeputul anchetei, și eșarfa ei, sfâ-

şiată, sburase pe fereastră. Groaznicul coşmar se risipea în sfârşit.

Pe când mica trupă împresura împrejurimile, John Law arăta celor din juru-i cu ce abilitate executaseră banditii cele mai mici amănunte al planului lui Charles Tismes.

Intr'adevăr, la locul bifurcaţiei improvizate de tâlhari, nici măcar o sgârietură nu se vedea pe şine. Nici măcar pe pământul unde fusese aşezată linia specială, până la carieră, nu se putea desluşi vreo urmă suspectă. Toate fuseseră puse la loc, în toiul nopţii, între două trenuri.

— Dar pe călători ce-i aştepta? întrebă cineva.

John Law răspunse:

— Am aflat-o dela Remond Bredmer, călătorul scăpat din carieră, cu preţul vieţii, şi care a fost rănit în cursul fugii lui. Charley Tismes avea de gând să oprească pe miss Gladys Maderson ca ostatec. Cât despre ceilalţi călători, cei zece tâlhari aveau să şi-i împartă, şi, la rândul lor, să-i silească a le plăti o răscumpărare grasă. Cei mai puţin înstăriţi, aveau să fie duşi departe, cu ochii legaţi, şi lăsaţi în voia întâmplării, prin mărăciniş...

CAP. 6

Epilog

John Law o luă în fruntea poliţiştilor săi, cari începeau împresurarea metodică a împrejurimilor carierei.

Văzură de departe pe Charley Tismes intrând în pădurea la mijlocul căreia era săpată cariera părăsită. Dispăru curând.

Când ajunse în faţa primului rând de santinele cari păzeau banda, Charley Tismes scoase un fel de gungurit, semnal de recu-

noaştere pentru tâlhari. Un cap apăru dintre două creste.

— Dumneata eşti, şefule? făcu un glas.

— Da, Bastien.

— Cu noutăţi?

— Prost de tot. Suntem prinşi ca şobolanii.

Celălalt scoase o exclamaţie de uimire.

Charley Tismes urmă:

— Eu unul, precum vezi, sunt arestat... Duşmanul nostru de moarte, afurisitul de John Law, a descoperit afacerea.

— Atunci? întrebă banditul cu priviri rătăcite.

— Sunt trimis în scop de a vă aduce îmblânziţi la poliţiştii cari aşteaptă cu arma în mână, la trei sute de metri de aici, şi cu gândul de-a vă pune la toţi cătuşele peste un sfert de ceas.

Omul trase o înjurătură.

— Camarazilor n'o să le placă mâncarea asta, bombăni el.

Charley Tismes ridică din umeri, apoi zise rânjind:

— Poate că noi nu ne-am spus încă ultimul cuvânt. Ar putea să-i coste scump pe acei ce-au venit să ne sufle în ciorbă...

Tot vorbind, şeful bandei şi tovarăşul său ajunseră în interiorul carierei.

Sosirea „patronului" fu aflată în curând şi, din diversele puncte ale galeriei subterane, alergau ceilalţi nouă sinistri indivizi cari completau echipa criminală a lui Charley Tismes.

Când se adunară cu toţii. Charley Tismes luă cuvântul spre a da explicaţiile aşteptate cu nerăbdare şi pentru a se consfătui cu ceilalţi asupra urmărilor unei situaţii aşa de critice.

Capul bandei făcu o istorisire amănunţită a ultimelor întâmplări cari duseseră la arestarea lui de către John Law.

— Moarte lui John Law! stri-

gară în cor banditii.

— E tocmai şi părerea mea, replică Charley Tismes, dar e vorba de judecat sănătos faptele, fără a ne amăgi şi e vădit lucru că, în acest moment, cel ce ţine de capătul cel tare e diavolul ăsta de poliţist... O sută de oameni de-ai lui ne încercuiesc, gata să ne adune ca pe iepuri, dacă facem cel mai mic gest de opunere... In scop de a evita o vărsare de sânge, John Law m'a trimis să vă cer să vă predaţi.

Se auziră mârâituri furioase şi grupul de tâlhari începu să se agite în toate felurile.

— Ar fi mai cuminte poate să-i luăm cu binele, fiindcă tot sunt ei deasupra, riscă unul, prudent.

— Prefer să-mi vând scump pielea! strigă altul. Ori într'un fel, ori într'altul, eu tot mort sunt. Prefer să mă omoare un glonte decât să „plesnesc" pe scaunul electric al călăului.

Dar un al treilea se împotrivi:

— Dacă ne-am constitui prizonieri, liberând pe toţi ostatecii din rapidul 115, justiţia poate că va ţine socoteală... Am scăpa cu câteva luni de puşcărie.

Charley Tismes, care asculta, într'o atitudine enigmatică, propunerile tovarăşilor săi, întrerupse:

— Poate că ar fi un mijloc...

Toţi tăcură, spre a-l auzi.

— Iată ce propun, spuse el: să încheiăm un târg cu John Law pe această bază: restituim pe călătorii rapidului, dar şi nouă să ni se promită că vom fi lăsaţi să fugim... Una pentru alta.

— Dar John Law o să respingă oferta! interveni unul dintre mişei, bănuitor.

Charley Tismes închise pleoapele o clipă, şi-şi preciză tactica.

— Mă întorc la John Law...

— Dar te-arunci în gura lupului! obiectă un bandit.

— Trebue s'o fac. Dacă nu m'o vedea întorcându-mă, va începe asaltul... Şi atunci, oricât am rezista, ne împuşcă pe toţi... Când eşti cel mai slab, trebue să fii şiret... Deci, mă voiu întoarce la locul unde e John Law şi am să-i spun: „Cu toate rugăminţile mele, tovarăşii mei nu vor să se predea... Cruţaţi-i, permiteţi-le să fugă cu prada... Dacă nu, băgaţi de seamă! Sunt stăpâni pe-un stoc de dinamită, şi, îndată ce vă veţi apropia ca să-i înşfăcaţi... au să arunce în aer cariera cu ei cu tot, cu dinamită şi cu toţii călătorii din rapidul 115, inclusiv frumoasa miss Gladys Maderson... E preferabil să cădeţi la învoială.

— Bravo... asta e cea mai bună combinaţie. Să riscăm totul! aprobă majoritatea.

— Dar dacă John Law respinge propunerea? zise cineva.

— Nu cred să facă asta... Mister Maderson, care e cu poliţiştii la un loc, şi care o să mă audă, iubeşte prea mult pe fie-sa... Dar, în sfârşit, fiindcă trebue să punem înainte orice, dacă s'ar întâmpla să nu vrea, ei bine! camarazi, să picăm cu toţi! Şi în învălmăşeală, ar fi poate, printre noi, şi unii mai norocoşi, cari să scape.

Această soluţie întruni adeziunea unanimă.

Inainte de a porni, Charley Tismes zise:

— Dacă, precum îmi place să cred, ni s'o îngădui să spălăm putina, daţi drumul, cum ne-am înţeles, tuturor călătorilor, afară de...

Aplecară atenţi urechea.

— Afară de miss Gladys Maderson! Luaţi-o cu voi, în fugă... Vă ajung şi eu... Nu scăpaţi din mână un ostatec atât de preţios...

— Înţeles, şefule!

Banditii se întoarseră la postu-

rile lor, în galerie, dintre care una, cea mai vastă, ascundea sub bolţile-i înalte rapidul 115, în ale cărui vagoane stăteau prizonierii, sub pază sigură, nenorociţii pasageri, cari se întrebau înspăimântaţi când va sfârşi chinul lor.

Charley Tismes sărise peste şanţul de ieşire din carieră, străbătu pădurea şi ieşi în câmpie. John Law, însoţit de poliţişti, îl întâmpină.

— Nu e aşa — strigă de departe — camarazii te urmează, Charley. Tismes?

Banditul luă un aer mâhnit şi ridică braţele la cer.

— Sforţările mele au fost zadarnice, gemu el.

— Nu vor să se predea? se miră detectivul, încruntând sprâncenele. Vor mai bine să fie ucişi ca bestiile răufăcătoare în vizuinea lor, cu gloanţe de puşcă?

— Vai, da... Nu dau drumul prizonierilor decât dacă sunt lăsaţi să fugă. Din nenorocire, sunt hotăriţi să meargă până la capăt. Au la ei menilită... Indată ce veţi pătrunde în carieră, au să dea foc lăzii cu explozibile... Şi va fi o hecatombă generală: dumneavoastră, ei, călătorii rapidului, toţi şi toate vor pieri...

Mister Maderson, apropiindu-se spre a afla rezultatul discuţiunilor, Charley Tismes exclamă, spre a fi auzit:

— Şi biata miss Gladys e sortită unei morţi sigure!

Efectul ce produseseră aceste cuvinte asupra lui mister Maderson fu cel scontat de temutul Charley Tismes.

Indureratul tată apucă pe detectiv de braţ:

— Te rog fierbinte, domnule John Law, fă imposibilul spre a împiedeca o astfel de uneltire. Pielea banditilor acestora nu plăteşte cât viaţa călătorilor din ra-

pid.... Fie-ţi milă de biata mea fată, copilul meu drag! Ducă-se pe pustii, şi şi-or găsi streangul altundeva!

William Moore se rugă şi el la fel ca mister Maderson. Charley Tismes se bucură straşnic în sinea sa. Stratagema lui obţinea rezultatul scontat.

John Law învălui pe neruşinatul pungaş într'o privire scrutătoare. Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Cu adevărat că eşti tare, Charley Tismes, rosti el, după câteva minute de tăcere. Ai şi câştigat de partea dumitale pe mister Maderson... Dar partida se joacă numai între noi doi...

Cu ochii încărcaţi de lacrimi, cu glasul întretăiat de hohote de plâns, mister Maderson vru să mai spună ceva.

Detectivul îl opri cu un gest.

— Lasă-mă să procedez cum ştiu eu, scumpe domnule Maderson, îi zise el încet. Partida e grea, dar socotesc să o câştig numai cu atu-urile pe cari le am în mână... Şi-o s'o câştig!

Neliniştit, Charley Tismes îşi ridicase fruntea.

— Băgaţi de seamă! ameninţă el cu glas înăbuşit.

— Mulţumesc pentru povaţă! Dar ia spune-mi, Charley Tismes, e chiar adevărat că tovarăşii dumitale au de gând să arunce totul în aer, dacă nu-i lăsăm să spele putina?

— Cum v'am spus-o.

— Atunci, dacă or vedea că nu te întorci, dau foc pulberei?

— Dacă n'oiu fi lângă ei într'un sfert de oră, atunci o fac... vai!...

— Perfect! Şi crezi, Charley Tismes, că mă poţi trage pe sfoară?

— Nu mă credeţi?... Am spus adevărul.

— Nu înfreg. Acum exerciţi asupra noastră un şantaj.

Banditul îşi sfidă adversarul

cu o privire şi zise rânjind:

— Faceţi ce-ţi vrea!

John Law făcu un semn la doi poliţişti, cari se apropiară. Le vorbi în şoaptă.

Ei înşfăcară îndată pe Charley Tismes, care nici să răsufle nu mai putea, şi-l transportară pe sus în dosul unui mic pâlc de copaci, izolat în câmpie.

Ce hotărîse John Law?

Îşi accentuă zâmbetul, fără a răspunde.

Spuse doar să se menţină supravegherea, fără să se mai preocupe de el.

— Mă duc după cei doi poliţişti ai mei... Nu mă urmaţi şi să nu vă miraţi de nimic, încheiă dânsul.

Şi, aşa cum spusese, se duse în dosul pâlcului de copaci, unde poliţiştii, potrivit instrucţiilor sale, se dedau la o treabă ce nu se desluşea de departe.

Fără grabă, se desbrăcă de haine şi-şi puse vestmintele banditului, pe cari poliţiştii îi le şi scoseseră.

— In definitiv, ce vreţi dela mine? întrebă Charley Tismes.

— Nu te nelinişti. Am şi eu planul meu, făcu ironic detectivul, care recomandă celor doi poliţişti să ţie pe tâlhar ascuns acolo până s'o întoarce dânsul.

Apoi, cu un mare meşteşug în grimare, John Law îşi făcu un cap leit-poleit cu al banditului.

Slujba silindu-l des să se transforme repede şi pe loc, după împrejurare, detectivul avea totdeauna prin buzunare bastonaşe de fard roşu, negru şi bărbi falşe. Cât ai clipi din ochi, îşi alcătui silueta şi chipul celui al cărui rol ţinea să-l joace. Imitarea trăsăturilor era desăvârşită. Chiar cei mai ageri oameni s'ar fi înşelat.

La trecerea lui, aşa preschimbat, poliţiştii îl luară drept Charley Tismes.

— Aha! se gândeau ei, Tismes o să încerce înc'odată să-şi convingă complicii... Law trebue să-l fi hotărît la asta.

Falsul Charley Tismes o luă pe drumul ce ducea la carieră şi curând îi apăru sub ochi întâiul bandit, care păzea intrarea.

— Noroc, şefule! făcu acesta. Aşa dar, primesc propunerea?

Dotat cu un organ vocal care se preta de minune la imitaţiuni, detectivul, contrafăcând intonaţia lui Charley Tismes, răspunse:

— Mergé!... merge!...

Scormonind cu privirea împrejurimile, falşul Charley Tismes constată că, într'un fel de rarişte ce se afla în preajma gurii galeriilor subterane, banditii şi apucaseră să aşeze lăzile cu explozibile. Dintr'una din ele ieşea un fitil, gata să fie aprins.

Banditii alergară spre cel pe care-l luau drept şeful lor.

Detectivul nu intenţiona să le ţină un discurs, de teamă să nu-l trădeze vreun accent al vocii. Intr'o galerie apropiată, tocmai zărise rapidul 115. Îi veni o inspiraţie: făcu un gest larg către banditi şi le şopti tainic aceste cuvinte:

— Urmaţi-mă toţi! Şi în tăcere!

Buimăciţi, dar disciplinaţi, se supuseră. O luară pe urma şefului, care, cu o îndrăsneală rară, îi conduse drept la furgonul trenului, a cărui uşă o deschise.

— Urcaţi-vă înăuntru! porunci el energic. O să aflaţi totul...

Se supuseră fără a înţelege.

Când fură toţi zece în furgon, John Law trase brusc uşile, pe care le încuiă cu lacăte de amândouă părţile. Erau prinşi în furgon ca într'o cursă.

John nu-şi mai pierdu vremea să asculte murmurele ce începeau să se audă dinăuntru. Se întoar-

se în fuga mare, se degrimă în mers şi, ieşind din pădurea ce încercuia cariera, strigă de departe poliţiştilor cari aşteptau noui ordine, cu carabinele în mâini:

— Inainte, băieţi! Izbânda e a noastră! Curaj!...

Uluiţi, recunoscură pe John Law în vestmintele lui Charley Tismes. Inţeleseră vicleşugul.

Din câteva salturi, mica trupă ajunse la carieră. John Law arătă celor sosiţi mai întâi furgonul rapidului 115.

— Iute, înconjuraţi vagonul acesta... Voinicii sunt încuiaţi înăuntru. Incep să facă muzică!.. Să-i culegeţi încet, unul câte unul.

Apoi, însoţit de câţiva oameni, pătrunse mai departe în galerie, de-alungul rapidului, în căutarea călătorilor prizonieri. Insfârşit, nenorociţii fură găsiţi, în stare de plâns, nespălaţi şi nemâncaţi. Banditii îi îngrămădiseră în două vagoane, după ce mai întâi îi despuiaseră. Ameninţaţi, batjocoriţi, insultaţi, nu mai ştiau ce soartă îi aşteaptă.

Primiră pe salvatorii lor cu urale frenetice.

Mister Maderson, urmat de William Moore, alerga cât îl ţineau picioarele.

— Fata mea... fata mea!... strigă el.

Logodnicul, mai sprinten, îl înaintă cu câţiva paşi a alerga la vagonul ce servise de temniţă călătorilor din rapidul 115.

In clipa când sosea el, miss Gladys, ajutată de John Law, cobora din compartimentul unde trăise ceasuri cumplite.

Zări pe tânăr şi exclamă:

— William!

Un strigăt îi răspunse:

— Gladys!

— Iartă-mă că m'am îndoit de iubirea ta.

— Fericirea s'a întors. Să nu

ne mai gândim decât la noi.

Tinerii îşi căzură în braţe.

Mister Maderson, care venea gâfâind, cu tâmplele îmbrobonate de sudoare, întrerupse idila:

— Lasă-mă să mă bucur şi eu puţin de dragostea fetei mele înainte de cununie! protestă el, râzând, întors spre viitorul lui ginere.

William Moore îi ceda locul.

Tovarăşii lui Charley Tismes rămaseră uluiţi când, la deschiderea furgonului se văzură înconjuraţi de poliţişti, cu carabinele spre ei.

— Sus mâinile! strigă John Law.

Ridicară braţele, fără cea mai mică împotrivire.

La vederea celor treizeci de poliţişti cari îi încercuiau, înţeleseră că cel mai mic gest suspect le-ar fi fost fatal. Işi întinseră singuri mâinile să li se pună cătuşe.

Cu o frânghie lungă, fură legaţi în şir, după obiceiul din India, şi, solid împresuraţi, părăsiră terenul isprăvii lor. De departe văzură pe Charley Tismes, pe jumătate desbrăcat, şi aşteptând între doi poliţişti cari zâmbeau, pe norocosul lui adversar, ca să-i restituie hainele.

John Law îi strigă:

— Iaca, vezi, Charley Tismer, că totul a decurs cu bine, fără nicio explozie... In toate afacerile, chestia e să ştii cum s'o iei. Nu se putea ca un bandit, chiar de talia ta, să-mi sufle mie pionul...

A doua zi ziarele consacrau coloane întregi evenimentelor pe cât de senzaţionale pe atât de agitate.

In aceleaşi ziare, la rubrica mondenă, se anunţă logodna lui miss Gladys Maderson cu William Moore.

— SFARŞIT —

ULTIMA ORĂ
a
«Detectivului săptămânal»

MISTERUL DIN LONDRA

Un mister ciudat apasă asupra sălilor de concert din Londra.

De fiecare dată când se anunţă concertul vreunui muzician celebru, un răufăcător necunoscut — dacă nu cumva o fi vorba chiar de o organizaţie ocultă — sabotează pianul care trebue să servească artistului: instrumentul — de obicei — de fabricaţie cu renume mondial — este dezacordat cu câteva minute înainte de începerea recitalului; coardele sunt rupte sau slăbite, clapele strâmbate, şi piese întregi sunt scoase afară.

Artişti de talia lui Schnabal, Lamond, Rubinstein, Backhaus, Bauer, au fos victimele acestor atentate misterioase.

Fabricanţii de piane au pus paznici speciali în sălile de concert, cu misiunea de a preveni sabotajele.

CRIZA DE INCHISORI

In Olanda închisorile sunt acum suprapopulate, astfel că unii condamnaţi trebue să rămână câteva săptămâni în libertate provizorie, înainte de a obţine dreptul de a intra în celulă...

Statisticianii, alarmaţi, crezând că e vorba de o sporire a criminalităţii, au căutat să descopere cauza acestei suprapopulări.

Au găsit, însă, că aceasta nu e datorită atât sporirii numărului criminalilor, cât crizei care — la fel ca în toate ţările — s'a făcut simţită şi în Olanda.

Nenumăraţi condamnaţi cari, înainte vreme, ar fi putut obţine o amânare a pedepsei, depunând o cauţiune, preferă, astăzi, să-şi economisească banii, şi să-şi facă pedeapsa.

TOT JOHN DILLINGER

Vom cunoaşte oare vreodată împrejurările exacte ale morţii lui John Dillinger, „duşmanul public No. 1" al Statelor Unite?

In clipa de faţă circulă un svon după care, înainte ca poliţiştii după care, înainte ca poliţiştii să fi deschis focul asupra lui Dillinger, acesta, văzându-se pierdut, şi-a tras un glonte în cap. Prin urmare, detectivii federali au tras într'un om mort, în scopul de a încasa frumoasa recompensă făgăduită de guvern.

Dacă se dovedeşte că lucrurile mai au dreptul la premiu, des'au petrecut astfel, poliţiştii nu oarece el se oferea pentru prinderea unui Dillinger viu. In cazul că această versiune se va acredita, nu este exclus să asistăm la unul dintre cele mai curioase procese ale timpului.

Din cauza lipsei de spaţiu n'am putut publica în numărul acesta a doua povestire din seria celor zece cari formează „Concursul de perspicacitate".

Cititorii o vor găsi însă în volumul următor.

Citiţi în No. 3

Testamentul Căpitanului Garre

de

Pitt Strong

Publicaţie periodică.
Apare săptămânal.

Purcărea Emil: Born: August 24, 1919

No. 2. — Joi 13 Decembrie 1934

Redactor responsabil: ST. FREAMAT

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU"
Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2

CASA DE LÂNGĂ
Tamisa
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
12
LEI

O TRAVA
MISTERIOASĂ
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nr.
16
LEI
5

detectivul
Nr.
17
LEI
5

O AVENTURĂ
CIUDATĂ
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nr.
18
LEI
5